

El misterioso señor Klamm

José Sanchis Sinisterra estrena una comedia sobre el mundo laboral. A medida que la función avanza "hacia un final inesperado", la situación se hace más ambigua, la identidad de los personajes más indefinida y el humor más agrio

Por Javier Vallejo

DEBÍA TENER la cabeza todavía en São Paulo cuando le arrojó un taxi lisboeta al cruzar un semáforo en rojo. "Fue al salir de una reunión de once horas en el Teatro Dona María II, en diciembre de 2007: estaba con *Jet lag* y no vi el cambio de disco" dice José Sanchis Sinisterra. El golpe le averió tres costillas y el húmero del brazo derecho. Mala cosa para un autor. "Ni mi nombre podía escribir. Mi hija Clara dice que estuve a punto de caer en una depresión. Pero en septiembre de 2008 dije basta, y escribí tres obras de un tirón". *Julietta en la cripta* se estrenó hará tres semanas en el ciclo Operad'hoj, en Madrid. *Vagas noticias de Klamm* abre el jueves próximo los actos de celebración del 20º aniversario de la sala Beckett de Barcelona, y *Deja el amor de lado* se estrenará en Brasil a principios de 2010. "Coleccioné títulos, que a veces regalo a los amigos. *Deja el amor de lado* me encanta: me puse a escribir esta obra sin nada en la cabeza; creo que es mi mano la que piensa". Para título bueno, *La máquina de abrazar*, otra comedia inédita, que va a estrenar Malu Gallí en Río de Janeiro: "Habla de una autista que supera su bloqueo y es capaz de comunicarse con las plantas".

Vagas noticias de Klamm es, aparentemente, una comedia sobre el mundo laboral, protagonizada por una joven en busca de trabajo (Marta Poveda), un especialista en selección de personal (Marc García Coté: "Tenemos que contratar a alguien porque, si no, ¿a quién vamos a despedir?") y un tal Gelmírez, personaje siniestro que levanta acta de la entrevista y mete baza de cuando en cuando (Ferran Audi). "Mi punto de partida", confiesa Sanchis, "es un ejercicio de dramaturgia que se llama *El empleo*, donde A entrevista a B, mientras C parece anotar lo que pasa. Cuando se lo planteo a mis alumnos, les voy dando pautas de este tipo: 'Las preguntas de A comienzan a ser improcedentes'; 'B responde cada vez de manera más agresiva', etcétera. En esta ocasión me ha salido mi 'humor fallero', pero lo he ido neutralizando a la vista de las proporciones que ha tomado el problema del paro. No sé si es

lícito reírse de eso. He intentado que el humor vaya derivando hacia un final inesperado".

Sanchis procura que su mano derecha no sepa lo que hace la izquierda: "Cuando dirijo mis propias obras, me digo: 'Bueno, ahora voy a ver lo que el autor no sabía'. Me gusta que los actores transformen durante los ensayos y en las lecturas previas mi puesta en escena imaginaria ideal". A medida

que estamos en un edificio de oficinas, en una guardería o en la selva? Por el tema y por la relación triangular asimétrica que mantienen sus protagonistas, *Vagas noticias...* me recuerda a *Squash*, comedia de Ernesto Cabbalero donde dos mujeres compiten por un trabajo sobre el cual su redicho entrevistador no les da una sola pista; pero su clima opresivo la hermana con *El comunicado*, de Václav Havel, un retrato feroz del funciona-

ser, en la que está trabajando Toni Casares, su director. La efeméride es agriodulce, porque su futuro está en entredicho: la empresa propietaria del edificio quiere sacarle más rédito. Arrendataria y arrendadores andan en pleitos y recursos. Casares quiere reunir fuerzas para dar el salto a un lugar mejor, y crear una fundación que haga de la Beckett la Casa del Autor. "Este no es un proyecto personal, ni de una compañía: el

noventa por ciento de los autores que estrenan en Barcelona, desde los que escriben para Paco Morán hasta los del Teatro Nacional, estudiaron en el Obrador de la Beckett y debutaron aquí: Sergi Belbel, Lluís Cunillé, Paco Zarzoso, David Planas, Pau Miró, Marc Rosich, Victoria Spunzberg, Mercè Sarrías...".

El Obrador es un centro de formación permanente, donde este verano se imparten unos cursos de aúpa, con profesores como Neil Labute, Rafael Spregelburd y Lutz Hübner. Es, también, una de las grandes alegrías que Toni Casares le dio a Sanchis, cuando tomó el relevo: el sueño que él no llegó a realizar. Quizá lo materialice en Madrid, porque anda en conversaciones con la SGAE para abrir un lugar que reúna formación, investigación y creación escénica, a la manera del Royal Court de Londres. "Allí fructificaría mi experiencia al frente de la Beckett y del Teatro Metastasio de la Toscana, y la de mi trabajo en América Latina, donde el teatro es una necesidad, no un lujo: la gente

lo vive a cien", dice Sanchis. Sus montajes y sus cursos en la otra orilla le están dando mucha vida. En febrero, irá a São Paulo, a dirigir *Flechas del ángel del olvido*. En Quebec van a hacer la versión francesa de *Naque*. En Madrid, se repone *El canto de la rana*, donde Cosme Pérez, el cómic más célebre del Siglo de Oro, se encuentra en la situación crepuscular de *El canto del cisne*, de Chéjov. Son todos montajes de pequeño formato. "Hay un punto crítico a partir del cual se rompe el campo de fuerza entre platea y escenario. Cuando se reúnen más de 300 personas, el teatro deja de ser experiencia compartida y empieza a ser espectáculo, en el peor sentido de la palabra".

Vagas noticias de Klamm. José Sanchis Sinisterra. Sala Beckett. Barcelona. Del 25 de junio al 26 de julio. www.sala.beckett.com/

Marta Poveda, Marc García Coté y Ferran Audi, en una escena de *Vagas noticias de Klamm*, de José Sanchis Sinisterra. Foto: Carmen Secanella

"Cuando dirijo mis propias obras, me digo: 'Bueno, ahora voy a ver lo que el autor no sabía'"

que *Vagas noticias de Klamm* avanza, la situación se hace más ambigua, la identidad de los personajes más indefinida y el humor más agrio. El sonido ambiente cambia también: donde escuchábamos máquinas de escribir y ascensores en marcha, ahora oímos canciones infantiles y barridos de elefante.

miento de las grandes organizaciones, este-reotipado y necrótico. Kubs, personaje de Havel omnipresente y silente, es gemelo de Gelmírez, testigo, al principio callado, de la entrevista de trabajo. El nombre del protagonista ausente de la obra de Sanchis es pura Europa del Este. "Me han dicho que Klamm parece la suma de Clov y Hamm, protagonistas de *Final de partida*, pero no había reparado en ello. Es el nombre del señor que tiene la potestad de otorgar un empleo a K en *El castillo*, de Kafka: la mano invisible que toma las grandes decisiones".

Las celebraciones del veinte aniversario de la Beckett incluyen también la reposición del montaje original de *Naque*, dirigido por Sanchis, con Luis Miguel Climent y Manuel Dueso, el trío de la benzina que fundó esta sala, y el estreno, en otoño, de la adaptación de *Jakob von Gunten*, de Robert Wal-

Niebla

Elena Mendoza
y Miguel de Unamuno

Sábado 20 de junio 20.30 h
Domingo 21 de junio 19.30 h
Teatro del Canal
Estreno en España

operad'hoj
Konzerthaus Berlin
Europäisches Zentrum
der Künste Hellerau

ensemble courage

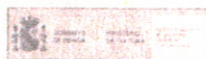
Oliver Nitsche actor
Katia Guedes soprano
Uta Buchheister mezzosoprano
Guillermo Anzorena baritono

Titus Engel
dirección musical
Matthias Rebstock
dirección escénica

Entradas.com: 902 488 488
www.entradass.com

Servicaixa: 902 33 22 11
www.servicaixa.com

operad'hoj 2009

EL PAÍS

www.musicadhoj.com

Crítiques

Vagas noticias de Klamm

Una de les proves a què se sotmet la noia que busca feina: sopar amb un japonès.

★★★★★

Sala Beckett

Fins al 26 de juliol.

La novel·la pòstuma de Franz Kafka, *El castell* (com també passava en *El procés*), és una diatriba contra el Sistema, entès com una estructura socioeconòmica basada en l'alienació de l'individu. El seu protagonista arriba al castell que governa un misteriós personatge, Klamm, per ocupar un lloc de feina, però un mur de burocràcia li barra el pas i l'empeny a una situació grotesca i desesperant. Ara l'amo d'aquell castell, l'únic que pot decidir sobre el destí de la seva gent, reviu de la mà de José Sanchis Sinisterra, autor dedicat a la investigació teatral que amb *Vagas noticias de Klamm* construeix un relat

d'aroma kafkià, còmic a l'inici, angoixant en el seu desenllaç i absurd, surrealista, des del principi fins a la fi.

El mateix Sinisterra signa la posada en escena d'aquesta agra invectiva contra un món jeràrquic i deshumanitzat, representat per una jove que s'entrevista amb el cap de recursos humans d'una gran empresa. L'autor i director imprimeix bon ritme a l'incongruent diàleg que mantenen, dosifica els tocs d'humor i fa créixer de mica en mica la càrrega crítica, que guanya terreny a la comèdia al final de la funció. El seu és un espectacle profund però divertit, que es beneficia del treball dels actors i d'un equip artístic que potencia la irracionalitat del text per mitjà d'un joc de contrastos formals que, en el fons, són també animics. —*Carme Tierz*

Vist per sentència

Una de freda, una de calenta

★★★★★

El jardí dels estels. Teatre Grec.

Un cop més, la manca d'ànima va regnar a la inauguració del Grec. L'espectacle, tot i tenir un embolcall estètic digne d'un pressupost potent, uns acrobates africans meravellosos i números de circ executats per grans professionals, no va aconseguir emocionar ni transmetre la màgia que se n'esperava. Era massa llarg i la manca de tensió feia que es veiés de manera contemplativa. El muntatge va resultar ser un aparador poètic, buit de contingut, que no portava enlloc.

★★★★★

La natura delle cose.

Mercat de les Flors.

Amb un excel·lent domini del cos i de l'espai, la Companyia Virgilio Sieni ens va presentar una d'aquelles joies que

cal retenir a la memòria emotiva. Plena de moments màgics, la peça està construïda amb extrema sensibilitat. Els cinc ballarins llisquen per l'escena, mesuren cada moviment amb tal delicadesa i precisió que la peça ens acaba absorbint, no tan sols per la seva mil·limetrada coreografia, sinó per l'encisadora proposta sonora.

★★★★★

El quadern gris. Teatre Lliure.

Gran amant de la paraula, Joan Ollé ha fet una posada en escena elegant i directa. La seva saviesa escènica atrapa i hipnotitza per la pulcritud de les imatges i per la facilitat que té a l'hora de donar protagonisme als mots. Amb tres brillants actors en escena, la peça es deixa escoltar força bé. El problema: la manca de tensió dramàtica del text i el contingut poc interessant que explica. —*Toni Martin*

Parlo grec

Toni Casares

Director de la Sala Beckett, organitzadors de l'Obrador d'Estiu de Dramatúrgia Internacional, inclòs per primer cop dins el Grec.

L'Obrador de la Beckett serveix per fer bons dramaturgs?

Sí, ajudem a fer que permanentment es vagi renovant el llenguatge teatral: que apareguin nous autors i que els qui tenen experiència puguin trobar noves fórmules.

I què és l'Obrador d'Estiu?

Potser és més vistós perquè és intensiu i accentua el que fa la Beckett últimament: ser un pont de connexió amb el teatre contemporani internacional. Bàsicament, és una trobada d'autors emergents de tot el món.

Mireu enfora per airejar la casa?

Per renovar l'escriptura teatral calen dues coses: estar atents a altres disciplines artístiques i al teatre d'altres països. El contacte és molt enriquidor per compartir inquietuds, projectes, idees...

Així constaten que estem: bé, regular o malament?

Molt bé! Sense cap complex. Estem a l'alçada del millor teatre que s'escriu. Ens falla la tradició, però la qualitat dels textos nous està en un bon nivell. La prova és que altres països s'interessen per acollir obres de teatre català.

Quan es diu que el teatre passa un bon moment vol dir que hi ha molts autors o que es fan calés?

No, el teatre difícilment és rendible. En canvi, hi ha un molt bon planter: diversitat, quantitat i força qualitat. **Potser ja n'hi ha massa?**

És possible que la figura de l'autor s'hagi posat de moda, cosa que és bo i dolent, perquè les modes passen... Però mai no hi haurà prou dramaturgs, com més millor! Un país que no en té, està coix.

La Beckett celebra els 20 anys...

Amb optimisme i incertesa, pendents dels jutjats i de les administracions per buscar un nou local que, per espai, necessitem.

Una curiositat: parla grec?

No, tot i que sóc fill d'una professora de llatí i grec! —*L.S.*

Toni Casares, des de la rereguarda.

Cartellera

Si hi vols incloure una activitat:

El criteri de *Time Out Barcelona* per a la llista següent és completament independent. La inclusió de la informació en els llistats és gratuïta però *Time Out Barcelona* en farà la tria i els comentaris.

Per fer-nos arribar més informació i actualitzar permanentment les dades: www.timeout.cat

Com s'ha d'utilitzar aquesta llista:

Aquesta llista inclou, ordenades alfabèticament, les sales de teatre de Barcelona i la primera corona metropolitana amb la seva programació corresponent. La secció "Teatre" recull el teatre, el circ, l'òpera representada i altres propostes escèniques. A la llista s'utilitzen els següents símbols:

* Obra especialment recomanada

GRATIS Funció amb entrada lliure

NOU Estrena de la setmana

(!) Últims dies

Biblioteca de Catalunya

(Hospital, 56). T. 93 270 23 00.

www.bnc.cat. M: Liceu (L3). Taquilla oberta mitja hora abans de la funció. Anticipada: Caixa Catalunya, 902 10 12 12 i www.telenrada.com.

* **Hamlet** de William Shakespeare. Dir.: Oriol Broggi. Amb Julio Manrique, Carme Pla, Carles Martínez, Marc Rodríguez, Aida de la Cruz, Ramon Vila i Jordi Rico. 165'. De dl. a dv., 20.30 h. 22 €. Fins al 17 de juliol.

Després d'Antígona i 'El rei Lear', Oriol Broggi i Laperla29 es veuen capaços d'agafar el toro per les banyes i perpetrar una altra gran tragèdia shakespeariana, 'Hamlet'. Un esplèndid Julio Manrique és qui recita els famosos versos del príncep de Dinamarca, ofuscant pel magnicidi del seu pare a mans del germà. Un drama que ressalta la grandesa del text i, si hi traiem els esnobismes idiomàtics, mereix més d'un aplaudiment. *L.S.*

Big Bang Oldies Bar

(Botella, 7). www.bigbangbnc.net. M: Liceu (L3).

* **GRATIS Big Band Show** Dir.: Maria Voronkova i Maria Cuevas. 60'. Dt. 22.30 h.

Una oferta de café-teatre de petit format, on tothom és convidat a pujar a l'escenari a mostrar què sap fer: mim, monòleg, poesia, teatre de gest... Tenen una cartera de deu autors fixos (per garantir la qualitat del xou), als quals s'hi pot afegir qui vulgui provar el seu muntatge. El resultat és un laboratori creatiu d'on surt un espectacle de varietats que és diferent cada setmana, cosa que té els seus pros i contres. *L.S.*

Brossa Espai Escènic

(Allada Vermell, 13). T. 93 310 13 64.

www.espaibrossa.com. M: Arc de Triomf (L1) i Jaume I (L4). Taquilla oberta de dt. a ds., de 20 a 21 h. Dg., de 18 a 19 h. Anticipada: Caixa Catalunya, 902 10 12 12 i www.telenrada.com.

* **Ojos verdes** de Marc Vilavella. Dir.: Marc Vilavella. Amb Gràcia Fernández, Xavi Melero i Marc Vilavella. De dt. a ds., 21 h i dg., 19 h. 16 €. Fins al 26 de juliol.

Més d'un any després de l'estrena, el Brossa torna a programar aquest homenatge a Miguel de Molina —geni de la copla, republicà i homosexual, i per tant exiliat i maltractat pel franquisme— que recupera temes mítics del cançoner com 'Ojos verdes' o 'La bien pagá'. Una 'fiesta gitana' que, amb vestits de 'faralae', explica la manca de llibertats d'altres temps. *L.S.*

BTM

(Guàrdia Urbana, 7). T. 93 423 64 63. www.agendabcn.com. M: Poble Sec (L3) i

Sanchis Sinisterra lleva el horror económico al teatro

El creador estrena 'Vagas noticias de Klamm' en la Beckett

FERRAN MATEO

Una imagen del espectáculo *Vagas noticias de Klamm*

JUSTO BARRANCO
Barcelona

“Vivimos en un sistema cuya lógica se nos escapa”, afirma José Sanchis Sinisterra (Valencia, 1940). Un sistema económico cuyo absurdo, delirio y anonimato ha decidido diseccionar en su nueva obra, *Vagas noticias de Klamm*, que hoy se estrena en el teatro que fundó hace veinte años en Barcelona, la Sala Beckett.

Pero, ¿quién es Klamm? La primera respuesta es que se trata, en la obra, de un personaje ausente y misterioso que tiene en sus manos el destino laboral de tres personas. La obra transcurre en la sección de Recursos Humanos de la gran empresa Oligopolium Sociedad Más que Anónima, en la que tiene lugar una entrevista de trabajo con una candidata, un directivo y un secretario, todos

de dudosas credenciales y desconcertantes intervenciones. Pero Klamm, también, es el elusivo personaje de *El castillo* de Kafka con el que el agrimensor K. trata una y otra vez de concertar una entrevista para solucionar sus

Para el autor, el actual sistema “ha encumbrado los valores economicistas más mezquinos”

problemas. Por cierto que, en checo, lengua que Kafka dominaba, *klam* significa *ilusión*.

“Al principio –cuenta Sanchis– la obra trataba una situación de demanda de empleo que se iba dislocando. Pero con la cri-

sis quise que se pudiera sentir el macrocosmos de una gran empresa, de Oligopolium S.M.Q.A., la madre de todas las compañías. A partir de la entrevista de trabajo aparece la superestructura y, sobre todo, porque no es una obra sociológica la dimensión humana, individual, concreta de la candidata, y su destino dramático”.

El creador de *¡Ay, Carmela!* y *Ñaque o de piojos y actores* alude en el programa de la obra al libro de Viviane Forrester *Una extraña dictadura* (Anagrama), en el que se explica que la fuerza del actual sistema económico se debe a que se ejerce de forma anónima e imperceptible, y que para librarse de él primero hay que hacerlo aparecer. Para Sanchis, el sistema económico actual es un mecanismo fuera del sistema democrático. Por eso, dice, está de acuerdo con las ideas de Forrester y dice que le parece “una aberración” porque ha encumbrado “los valores economicistas más mezquinos, de la codicia ilimitada y la obsesión por el enriquecimiento rápido y fácil en una especie de ley al servicio de la cual los partidos, los estados y el sistema democrático se ha de plegar”.

Sanchis habla de “la fantasía de que el mercado se autorregula” y de cómo los ciudadanos pierden la posibilidad de decidir y afirma que “el humor absurdo es analógico a la lógica absurda, desgraciada, del sistema, que no nos hace reír porque provoca miles de tragedias individuales”. Y aunque el creador espera que la crisis traiga algo más de cordura, también cree que el teatro, con su componente lúdico, puede ayudar, penetrando en las zonas más acorazadas de la mente y aflojando “rigideces ideológicas”.

ROBERT RAMOS

Pep Bou en un momento del espectáculo *Rebufaplanetes*

Pep Bou actualiza en el Poliorama las pompas de 'Rebufaplanetes'

J. BARRANCO Barcelona

Un clásico que no se desinfla. Y que es universal. Hace 27 años que Pep Bou acudió a la Fira de Teatre de Tàrraga con su espectáculo *Bufaplanetes*. Un genio loco y su ayudante creaban un mundo con enormes y casi mágicas pompas de jabón. La obra no sólo fue un éxito sino también el comienzo de una carrera por todo el mundo en la que Bou llevaría el lenguaje universal y poético de las pompas de jabón con espectáculos como *Sabó, Sabó, Ambrossia* –con la colaboración de Joan Brossa, quien siempre alabó la magia con la que Bou sustituía palabras por burbujas–, *Bombolles amb orquestra*, *Diàfan* o *Clar de llunes*. Ahora, casi tres décadas después del estreno, Pep Bou regresa a Barcelona con su espectáculo primigenio algo cambiado y rebautizado como *Rebufaplanetes*, que permane-

cerá en el Poliorama desde hoy hasta el 26 de julio.

Junto a su ayudante, el malagueño Isaías Antolín, Bou revisa y actualiza su clásico con un final diferente y, también, con nuevos aparatos, unas pequeñas máquinas de vapor, que le ayudan a generar pompas. Pero sin olvidar el espíritu circense del más difícil todavía porque, como apunta Bou, “un espectáculo de burbujas es una ecuación de tantas incógnitas que nunca se sabe... la burbuja nunca se comporta igual, cambia permanentemente”. La humedad, las corrientes de aire, todos los factores cuentan y Bou se convierte casi en un trapecista sin red. Lo único que se mantiene igual es que las pompas de jabón siempre son esféricas, aunque surjan de una raqueta cuadrada. Y que son universales: tras su paso por Barcelona, el espectáculo *Rebufaplanetes* viajará a Hong Kong y Francia.

COMPRO PISO
EN LA ZONA ALTA O ENSANCHE
ENTRE 150 M2 Y 200 M2 CON PARKING
687 755 350

EUROCONCERT 25 años
XXV TEMPORADA 2009 / 2010
Palau de la Música Catalana
ABONAMENTS A LA VENDA
Antics abonats: fins al 30 de juny
Nous abonats: de l'1 al 31 juliol
www.euroconcert.org
Venda telefònica / targetes de crèdit
preus: de 170 € a 600 €
Preus especials estudiants / est. música

Las ventajas de los **> suscriptores de LA VANGUARDIA** **Teatre Poliorama Rebufaplanetes, de Pep Bou**
Entradas a 12 € el 27 y 28/06 a las 21 h - ServiCaixa

- XXIII Festival Castell de Peralada
Conciertos y espectáculos internacionales, del 18/07 al 16/08
Descuento 15% ServiCaixa
- Terrassa
Kàrting Campus - Federació Catalana de Automobilisme, hasta 12/09
Descuento 5% 93 245 29 96
- Finca Mas Brassó
Vilassar de Dalt
Illa Fantasia, hasta 30/06
Descuento 2x1 Taquilla
- Museu Marítim
Tutankhamon. La tomba i els seus tresors, del 06/06 al 06/09
Descuento 20% ServiCaixa
- Teatre Victòria
Stomp, espectáculo de percusión
Entradas a 20 € 26, 27 y 28/06
Descuento 20% jueves hasta 19/07
ServiCaixa
- Poble Espanyol
Emir Kusturica, 2/07
Descuento 15% Taquilla
- Cine Cinesa
Descuento cine Taquilla
Precio día del espectador (de lunes a viernes no festivos)
- Cine ACEC
Descuento cine Taquilla
Precio día del espectador (de lunes a viernes no festivos)

Entradas limitadas y máximo 2 entradas por suscriptor. Es necesario presentar el carné de suscriptor.

Para acceder a las ofertas consulta la sección CLUB del QUÈFEM?
www.lavanguardia.es/club - Punto Atención Club: c/ Pelai, 3 Barcelona

magazine Cada domingo, reportajes, entrevistas, moda y mucho más

CARRER DE SANTS
LOTE DE 10 PISOS EN VENTA
Libre de arrendatarios. **Precio: 1.600.000 €**
607 759 802

S&V El nuevo suplemento de bienestar de **LA VANGUARDIA**
SALUD&VIDA

►► Àurea Márquez, en l'obra.

'Informe per a un policia volador', per sis euros a la Muntaner

El projecte T6 del Teatre Nacional de Catalunya compta en aquesta ocasió amb la col·laboració de la Sala Muntaner en una coproducció en què l'autora elegida és Mercè Sàrrias. L'inquietant monòleg *Informe per a un policia volador* (que no violador), protagonitzat per l'actriu Àurea Márquez, narra la història de l'Anna, una forense que no creu que la mort de la seva mare hagi estat conseqüència d'un accident. En un muntatge que barreja el thriller amb tocs de psicologia i fins i tot moments d'humor, els personatges no presents també hi tenen un paper important i determinen en bona part la resolució de la trama. La protagonista desconfia de la versió oferta per la policia i emprèn una investigació pel seu compte que només tindrà el recolzament del policia volador (l'anomena d'aquesta manera perquè sempre baixa les escales volant). Durant aquest procés, l'Anna anirà descobrint secrets de la vida dels seus pares.

Apart del text, ben entreteixit, l'ambient de suspens que envolta aquesta obra també es recolza en les projeccions de paisatges, interiors de locals i altres imatges. El muntatge, dirigit per Miguel Casamayor, estarà a la Muntaner fins al 12 de juliol. Els socis del TR3SC disposen de localitats al preu reduït de sis euros per poder veure el monòleg de Sàrrias mentre estigui en cartell.

COMPRA D'ENTRADES

Oferta: localitats per veure *Informe per a un policia volador*.
Preu: 6 euros per als socis.
Data: fins al 12 de juliol.
Espai: Sala Muntaner (Muntaner 4, de Barcelona).
Forma de participació: trucant al telèfon 902.10.12.12 (Tel-Entrada) o entrant a la pàgina web www.telentrada.com.

►► Andrés Herrera, Vicenta N'Dongo (al centre) i Àgata Roca, en un fotograma de *V.O.S.*

Cesc Gay adapta al cine 'V.O.S.', de Carol López

El TR3SC organitza la preestrena, que tindrà la presència de l'equip

Quan el cineasta Cesc Gay va veure l'obra *V.O.S.* de Carol López a l'Espai Lliure, a principis del 2005, ràpidament va sentir la necessitat de convertir-la en pel·lícula. Aquell era un muntatge de format reduït interpretat per Àgata Roca, Vicenta N'Dongo, Paul Berrondo i Andrés Herrera, que dissecava la parella moderna amb intenció d'arribar a un públic d'uns trenta anys que s'hi pogués sentir identificat. Probablement un dels secrets de l'èxit va ser la plena llibertat que va donar la directora perquè els actors es construïssin els seus textos i es fessin l'obra a la seva mida.

Ara, Cesc Gay ha comptat amb els mateixos intèrprets per traslladar al cel·loide una història de sentiments, ruptures, amistat, amor i, sobretot, molt d'humor. És un joc de

parelles en què s'aprecien quatre visions diferents d'una mateixa circumstància. A més, tant el director com l'autora tenen clar que no és una història que resulti gaire original. L'interès radica en com està explicada més que no pas en el que realment s'està narrant. A més, l'adaptació escènica no ha recorregut a la senzillesa de les localitzacions urbanes i entorns reals i domèstics. La història se situa en un plató en què ficció i realitat s'entrecruen.

El TR3SC preestrena aquesta pel·lícula dijous, dia 9, al cine Renoir Floridablanca, amb la presència de l'equip.

RESERVA D'ENTRADES

Oferta: invitacions per a la preestrena de la pel·lícula *V.O.S.*
Data: dijous 9, a les 22.30 hores.
Espai: cine Renoir Floridablanca (Floridablanca, 135, de Barcelona).
Forma de participació: els socis que hi estiguin interessats han de reservar les invitacions a través de la pàgina web del club TR3SC (www.tresc.cat). Despeses de gestió: 1 euro.

PREU ESPECIAL PER A 'VAGAS NOTICIAS DE KLAMM'

Torna Sanchis Sinisterra

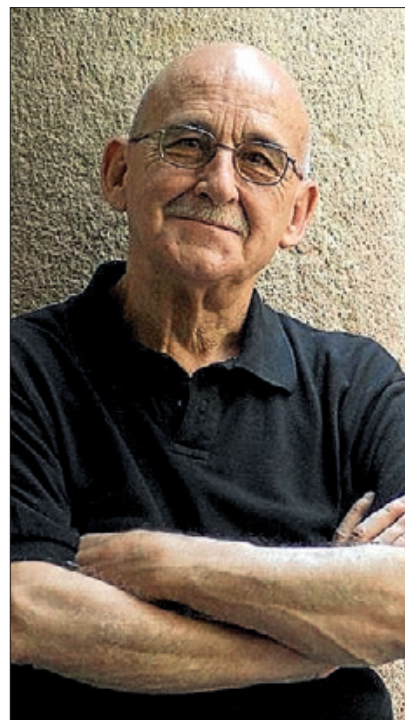
Dins del programa d'actes del Grec 09 Festival de Barcelona, la Sala Beckett de Barcelona estrena *Vagas noticias de Klamm*, la nova proposta escènica escrita i dirigida per José Sanchis Sinisterra (autor d'*Ay, Carmela!* i d'*El lector por horas*), i interpretada per Marta Poveda, Ferran Audí i Marc García Coté.

Es tracta d'una comèdia que planteja una entrevista de feina gens ortodoxa en la qual una noia aspira a entrar en una gran empresa. En la trobada es formulen preguntes i respostes desconcertants i es respira un to burlesc que, en últim terme, planteja si és lícit riure's de l'atur i dels aturats. Aquesta situació es va complicar fins que finalment es fa del tot palpable la falta d'humanitat de

les grans corporacions.
Vagas noticias de Klamm es podrà veure a la Sala Beckett fins al dia 25 de juliol. Els socis del club TR3SC que ho desitgin tenen l'oportunitat de poder veure-la per un preu especial reduït de vuit euros entre dijous, dia 9, i dissabte, 11 de juliol.

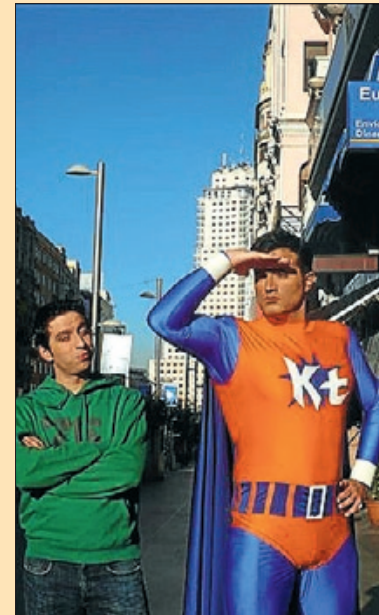
RESERVA D'ENTRADES

Oferta: localitats per veure *Vagas noticias de Klamm*.
Preu: 8 € per als socis del TR3SC.
Data: dijous 9, divendres 10 i dissabte 11, a les deu de la nit.
Espai: Sala Beckett (Alegre de Dalt, 55 bis, de Barcelona).
Forma de participació: trucant al 902.10.12.12 (Tel-Entrada) o entrant a la web www.telentrada.com.

►► José Sanchis Sinisterra.

altres ofertes

►► Foto d'Amigo imaginario.

CINE

NOVA EDICIÓ DEL FASCURT

El Fascurt, festival de curtmetratges del Masnou, arriba a la setena edició amb força. L'organització, que ha rebut més de 500 propostes d'inclusió en el certamen, projectarà del 9 a l'11 de juliol treballs d'Eduardo Chaperó-Jackson, Asier Urbieto i Alex Montoya, entre molts altres. A més, hi haurà concerts d'Els Amics de les Arts, Los Tiki Phantoms i també Anika Sade.

PLATJA D'OCATA I CINEMA LA CALÀNDRIA. Doctor Agell, 7, del Masnou.

Totes les projeccions de pagament a 3 euros per als socis. Venda d'entrades directament a la taquilla.

►► El grup El Petit de Cal Eril.

CONCERTS

EL PETIT DE CAL ERIL, AL CAT

El Petit de Cal Eril, grup guanyador del primer premi a la Creativitat en l'apartat de Música atorgat pel club TR3SC, ofereix dijous que ve un concert al Centre Artesà Tradicionari de Gràcia. El quartet liderat per Joan Pons presenta oficialment *Les sargantanes al sol*, el compacte amb què debuten en el món discogràfic.

CENTRE ARTESÀ TRADICIONARIUS. Travessia de Sant Antoni, 6-8, de Barcelona. Dijous, 9 de juliol, a les deu de la nit.
2x1 per als socis del club TR3SC.
Compra d'entrades presentant el carnet directament a la taquilla.

Per fer-vos soci del TR3SC o sol·licitar més informació sobre les ofertes podeu trucar al 902.33.90.33 o entrar a la web www.tresc.cat.

PRESENTACIÓ A MADRID DE 'LA REINA AL PALAU DELS CORRENTS D'AIRE'

El relax de Larsson

Les editores sueques de l'autor de 'Millennium' el defineixen com una persona dedicada a la seva feina, amb cor de periodista, que era feliç escrivint i confiava en els altres

ANNA ABELLA
MADRID

«Era silenciós i tranquil. Tenia molta confiança en la seva obra. Sabia que el que havia escrit era especial i que podia ser el seu fons de pensions». Així recordava Stieg Larsson, ahir a Madrid, Elin Sennero, una de les seves editores sueques. Sennero havia viatjat des d'Estocolm, acompanyada de la també editora de Norstedts Magdalena Hedlund, per presentar a Espanya la tercera part de *Millennium*, *La reina al palau dels corrents d'aire*.

Ahir, a la residència de l'ambaixador suec i fan de Larsson, Anders Rönquist, que va fer d'amfitrió, i al costat de l'editora de Destino, Silvia Sesé, Hedlund va evocar el moment en què va rebre, el 2004, la trucada anunciant que Larsson s'havia mort d'un infart: «Va ser un xoc immens. El dia abans jo havia tingut una reunió amb Stieg. Hi va haver una crisi a l'editorial».

Mals hàbits

El defineixen com una persona dedicada a la seva feina, amb el cor en el periodisme, que feia moltes coses a la vegada, que dormia poc, fumava massa, menjava malament i es cuidava poc. «Escriure era la seva manera de relaxar-se, el feia feliç», opina Sennero. «Quan vam llegir els dos primers manuscrits vam saber que eren una cosa molt especial i que

► Polític addicte a Larsson ► Ruiz-Gallardón, ahir en la presentació del llibre a Madrid.

CONFIANÇA

«Sabia que el que havia escrit era especial i que podia ser el seu fons de pensions», recorda l'editora Elin Sennero

ell estava encantat amb els seus llibres», afegeix.

De seguida van arribar a un acord per publicar la trilogia. «Ell va deixar l'edició i el màrqueting a les nostres mans, era una persona fàcil, confiava en els altres», puntualitza Hedlund. «Molt primmirat amb els detalls, arribava a preguntar a les noies al metro quant pesaven per fer-se una idea del pes de Salander», afegeix Sennero. A més, Larsson va ser molt ferm a l'hora de mantenir

el títol original d'*Els homes que odien les dones* (a Espanya, que no estimaven) i a no rebaixar les dosis de violència. «Deia que la realitat és molt pitjor».

A la nit, al Retiro, la festa *larssoniana* va ser presidida per un altre fan seu, l'alcalde Alberto Ruiz-Gallardón. Per cert, les editores no han vist el quart manuscrit. Només saben que s'ha acordat que no s'ha de publicar perquè no està acabat. ≡

LLETRES ► CICLE

Luis Mateo Díez obre les jornades 'Lecciones y maestros'

ELENA HEVIA
SANTILLANA DEL MAR

Amb la promesa d'una nova novel·la, *El animal piadoso*, que apareixerà al setembre a Galaxia Gutenberg, l'escriptor lleonès Luis Mateo Díez, un dels grans estilistes de la llengua castellana, va inaugurar ahir les jornades *Lecciones y maestros* a la localitat santanderina de Santillana del Mar. El cicle es completarà amb la sessió dedicada avui a l'escriptora mexicana Ángeles Mastretta i la de demà destinada a analitzar l'obra d'Antonio Muñoz Molina.

Flanquejat pels crítics Fernando Valls, Santos Sanz Villanueva, José María Pozuelo Yvancos i Ernesto Ayala-Dip, Mateo Díez va desbrossar algunes constants de la seva literatura plantejada «des del carreró», metàfora deutora d'Irene Nemirovski que explica la ubicació excèntrica de les seves novel·les falsament realistes.

NEN DE PROVÍNCIES // Encara que la seva gran excentricitat l'ha destinada als seus personatges. «¿Per què hi ha tants pirats en les obres de l'autor?», va preguntar un crític. I el de Villablino, que concep la ficció com «la conquesta de les coses alienes», és a dir, poca autobiografia, va buscar, aquesta vegada sí, la resposta en la seva infància de nen de províncies: «Sempre he tingut una especial sensibilitat pels éssers perduts, n'hi va haver a la meua família, dos oncles silenciosos a qui endevinava un interior ple d'inquietud». I, naturalment, el protagonista de la seva nova novel·la serà d'aquesta estirp. ≡

TEATRE ► ESTRENA

Sanchis torna a la Beckett amb una àcida comèdia sobre l'atur

► 'Vagas noticias de Klamm' inaugura el 20è aniversari de la sala

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

Fa 20 anys, José Sanchis Sinisterra i Luis Miguel Climent van fer un pas endavant quan van convertir el que era un laboratori teatral de Gràcia en un centre d'exhibició, la Sala Beckett, un espai capital de l'escena barcelonina en aquestes dues dècades. Experimentació i promoció d'au-

tors catalans i estrangers han definit la línia d'un petit teatre que comença a celebrar l'efemèride invitant un dels seus fundadors. Sanchis Sinisterra hi estrena una peça inclosa a la programació del Grec, que se suma a una celebració que tindrà el punt culminant al final de l'octubre.

L'autor d'*Ay, Carmela!* va recollir l'oferta i presentarà des d'aquest dijous *Vagas noticias de Klamm*, una àcida comèdia sobre l'atur a partir d'una entrevista laboral. Marta Poveda és una jove aturada, Carolina, que es presenta al directiu Valverde (Marc García Coté) davant un peculiar secretari (Ferran Audí). Tots tres acaben derivant cap a un embogiment que s'acosta al disbarat.

«El text prové d'un exercici de dramaturgia. Vaig començar a escriure seguint la meua tendència a l'humor faller, però el tema no es podia tractar de manera banal i el vaig reconduir cap a un àmbit més greu», afirma Sanchis, que no vol veure l'estrena com un homenatge. En tot cas, vol fer extensiu el reconeixement a Climent, Manel Dueso i la resta de l'equip que va posar en marxa la sala.

L'ENIGMÀTIC KLAMM // L'obra presenta un quart personatge que no surt en escena, el del títol, i que remet al Klamm d'*El castell* de Kafka. «És el gran cap inaccessible, invisible, que té a les seves mans el destí de tots»,

► De dreta a esquerra, Sanchis, García Coté, Poveda i Audí.

diu l'autor valencià, que apunta que en aquesta «pandèmia» de l'atur no hi ha víctimes inofensives.

Amb *Vagas noticias de Klamm*, Sanchis torna a Barcelona, una ciutat on veu més «permeabilitat» que a Madrid entre el teatre alternatiu, el

públic i el privat comercial. Encara que és Sud-amèrica, on gaudeix de gran presència escènica, el seu lloc preferit. «Allà hi ha més sentit del risc. La cultura i el teatre són coses més necessàries. Aquí semblen un article de luxe». ≡

FINAL de GIRA en BARCELONA
3 ÚNICAS FUNCIONES: 26, 27 y 28 de JUNIO
Auditorio Fórum
www.telentrada.com 902 10 12 12

L'ART POP BRILLA A LONDRES

EFE / ANDY RAIN

►► **Imatgeria catòdica** ► Popeye inspira l'última mostra de l'autor del florejat gos Puppy de Bilbao.

Koons, fresc i 'kitsch'

L'artista nord-americà mostra a Londres 'Triple Popeye', exaltació d'objectes quotidians, jocs infantils i la cultura pop

BEGOÑA ARCE
LONDRES

Flotadors per a la platja, una llagosta gegant, aneguets per a la banyera, dofins i micos inflables. No és una botiga de joguines, ni un bar en liquidació, sinó una galeria d'art. *¿Horterada*, genialitat o simple divertiment? La crítica britànica no es posa d'acord.

Amb Popeye el Mariner i la seva estimada Olívia com a protagonistes, l'artista nord-americà Jeff Koons ha omplert l'exquísida Serpentine Gallery, a Kensington Gardens, de mercaderies que semblen sortides d'un *tot a 100*. Figures a primera vista inflables, però que són còpies en alumini de les joguines, amb la superfície pintada.

El creador del gos florejat anomenat Puppy, que ETA va intentar fer esclatar a les portes del Guggenheim de Bilbao, exposa per primera vegada en solitari a la capital bri-

►► Llagosta d'aparença inflable.

tànica. «A la nostra pròpia vida som inflables. Exhalem i això és el símbol de la mort», va afirmar durant la presentació. «Treballar amb objectes quotidians té a veure amb la gent i amb l'acceptació dels altres»,

comenta Koons, que s'ha embutxat 25 milions de dòlars amb les seves obres.

Molts coneixen Koons per la seva estàtua en porcellana blanca i daurada de Michael Jackson acompanyat de la seva mascota, el ximpanzé Bubbles. Altres recorden el seu matrimoni, ja acabat fa temps, amb Cicciolina, aquella actriu porno de melena albina que va arribar al parlament italià i de qui va realitzar una sèrie d'alt voltatge sexual. La de Popeye, més púdica, la va començar el 2002 i està basada en aquell famós personatge, «que jo veia de petit i em semblava que tenia alguna cosa que em recordava el meu pare». «¿Metàfora de la vida o només un exercici més d'art pop kitsch?», es pregunta l'edició britànica de la revista *Time Out*, que recomana la més fresca i divertida de les exposicions de la temporada per acompanyar aquest tòrrid estiu de Londres. ≡

Crònica

Mirada incisiva al món laboral

Sanchis Sinisterra ironitza sobre els efectes de la crisi a les empreses a 'Vagas noticias de Klamm'

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Vagas noticias de Klamm és una oportuna tragicomèdia sobre el món laboral i també retrat d'una societat en decadència. Sanchis Sinisterra, dramaturg de referència i impulsor de la Sala Beckett, que ara compleix 20 anys, deixa caure la seva mirada incisiva i irònica sobre les relacions entre empreses i treballadors presidides per la deshumanització i l'engany més absoluts. Però ho fa amb un humor que invita a la reflexió i que, amb notables dosis de surrealisme, fica el dit a la llaga en l'actitud dels agents que, aprofitant-se de la crisi, maniobren en aquest mar d'abusos. Un bon text de l'autor d'*iAy, Carmela!* que es fa una mica repetitiu cap a la meitat del muntatge, però que creix quan s'encamina cap a l'inesperat desenllaç. Sinisterra utilitza una entrevista de feina per compondre aquest retrat d'un problema que viuen els milions d'aturats que busquen ocupació.

L'acció es desenvolupa al despatx d'Oligopolium SMQA (Societat Més que Anònima). Una aspirant a una plaça no gaire definida (una Marta Poveda dominadora de l'escenari i pletòrica de recursos còmics) s'enfronta a l'interrogatori a què la sotmet un especialista en selecció de personal (un aparentment sever Marc García Coté) en presència de l'extravagant secretària Gelmírez (encarnada per un versàtil Ferran Audí), que aporta un punt de desconcert amb les se-

ves intervencions invasives durant l'al·lucinant entrevista. Res és el que sembla en aquesta trobada, començant pel falsificat currículum de la jove Carolina.

Els tres actors visibles en escena dibuixen un perfil cada vegada més confús en la identitat dels seus personatges a mesura que avança la funció i el seu humor es torna més i més agressiu. La peça aprofundeix en un sistema que simula oferir feina. «Hem de contractar a algú, perquè si no, ¿a qui podríem acomiadar després?», afirma l'entrevistador Valverde,

►► Imatge de *Vagas noticias de Klamm*.

a qui l'aspirant canvia contínuament el cognom en un enginyós joc còmic.

«Els acomiadaments, no ho oblidis, són el que més alegra els accionistes», adverteix Valverde. En el fons sempre hi ha Klamm -personatge inspirat en *El castell de Kafka* que no apareix en escena-. Des de les anònimes altures fa anar els fils del futur d'uns empleats que viuen en permanent estat d'amenaça. Són simples números per a l'empresa i, tal com passa avui dia, ningú se sent segur al seu lloc de treball. ≡

Dent inferior girada

centro de diseño de sonrisas
Dra. Lourdes Ejimeno

Col·legiat Mèdic núm. 8075
Col·legiat Estomatòleg núm. 711

Dra. Ana Martínez Álvarez

Col·legiat Odontòleg núm. 4137

www.disenodesonrisas.com

Dificultat al tocar el clarinet

1

2

3

4

Solucionat en una única sessió

Tel. 93 226 35 71 / Fax: 93 228 20 64 - C/ Aragó 63, 6è 1a / 08015 Barcelona

Pàrquing al mateix edifici

TEATRE

UNA ENTREVISTA FETA AMB RECURSOS BEN POC HUMANS

L'HUMOR KAFKIÀ DE SINISTERRA ENTRA AL MERCAT LABORAL

Es pregunta José Sanchis Sinisterra (fundador de Teatro Fronterizo i d'aquesta mateixa Sala Beckett) fins a quin punt és lícit això de posar-se a riure amb un tema tan seriós com el de l'atur. Esclar que la pregunta del magnífic autor d'*Ay, Carmela!*, *Ñaque o de piojos y actores* i *El lector por horas* té trampa. Abans que ningú no la contesti, ell ja ens estarà fent riure per culpa d'aquest text (us ho podem assegurar) absolutament divertit. Fins i tot encara que la Carolina, la noia ficada en una delirant entrevista de treball a què se'ns ha permès assistir, no s'ho està passant pas tan bé com nosaltres, amb aquestes preguntes absurdes que li fa el senyor Valverde (o potser Velarde, o Villaverde,

o Belvedere...) al despatx de recursos humans d'Oligopolium S.M.Q.A. (Societat Més Que Anònima). De fet, tan anònima que ben bé ni sabem a què es dedica ni quina mena de llocs de treball ofereix.

L'AMO DEL CASTELL

Per què deu ser que cada cop que veus un títol on surt un nom amb la lletra K t'olores una referència kafkiana? Doncs és el mateix Sinisterra qui confirma la sospita, incloent al programa de mà de l'obra cites i referències clares a *El castell* de Kafka. Si hem de fer cas a l'autor, aquest castell que només podem mirar de lluny, no és altre que el de la dictadura sense rostre concret que ens governa a tots des de l'horror del

seu sistema econòmic. Allà res deixen tots els senyors Klamm del món, personatges invisibles als quals no els cal deixar-se veure per marcar el nostre destí. Ben mirat, Klamm també ens pot fer pensar en el Godot de Beckett. I és també Sinisterra qui ens recorda que, quan va estrenar a Berlín *Fi de partida*, Beckett no parava d'exigir als actors que calia provocar riallades al públic amb aquella cosa atroc.

RAMON OLIVER

VAGAS NOTICIES DE KLAMM

Text i dir.: José Sanchis Sinisterra.
Int.: Ferran Audi, Marc Garcia Coté, Marta Poveda. **Data:** Del 25/6 al 26/7.
Lloc: Sala Beckett. Ca l'Alegre de Dalt, 55 bis. ☎ 93 284 53 12. € 16 euros.
Ⓞ De dc. a ds., 22 h; dg., 19 h.

ELS ÀTOMS I EL BUIT

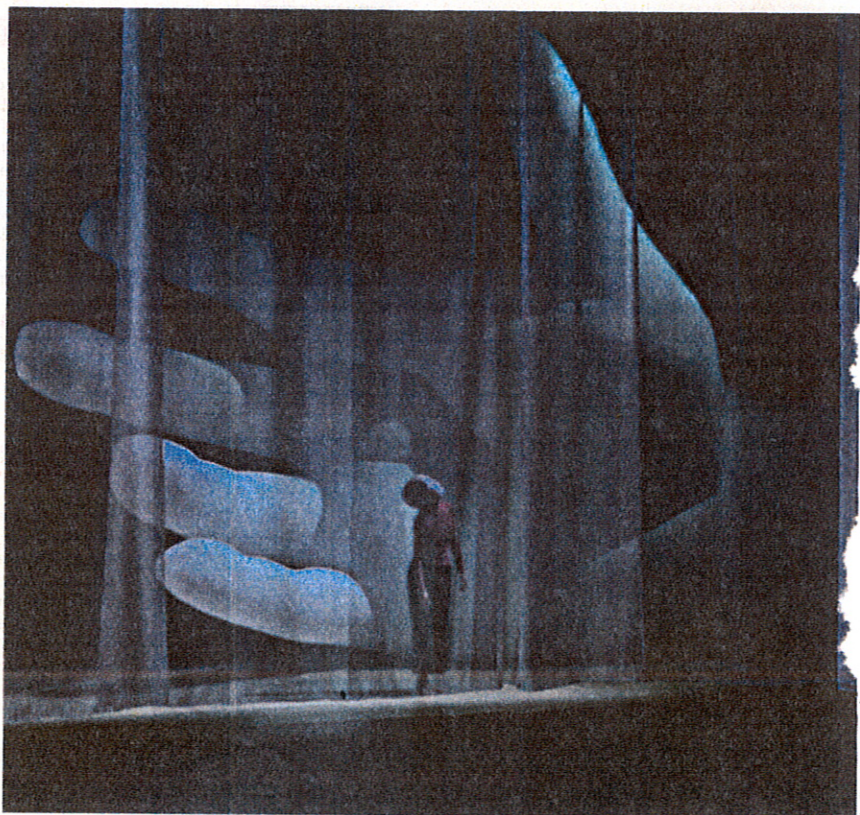
LA FILOSOFIA DE LUCRECI, EN DANSA

Què hi trobem a la naturalesa? Doncs, tal com ho veia el pensador i poeta romà Lucreci fa poc més de dos mil anys, a la naturalesa, i a l'univers sencer, només hi trobem dos únics components: el conjunt d'àtoms a què donem el nom de cos i tot el buit que l'envolta i en què es mou aquest cos. I l'ànima? Què me'n dieu, de l'ànima? Doncs que sí, que existeix. Però pel que fa al cas, resulta que és tan mortal i està tan formada per petits àtoms com el mateix cos. I Déu? Existeix Déu? Doncs també. Però no us feu il·lusions: aquest déu va al seu aire, i no té res a veure ni amb nosaltres ni, de fet, amb la mateixa creació del món. Les religions són una pura enganyifa, i la vida eterna, un absolut parany. Això sí, Lucreci comença aquest *De rerum nature* que la companyia italiana Virgilio Sieni ha transformat en un espectacle coreogràfic quali-

ficat per la crítica com una sofisticada dansa filosòfica plena de bellesa, tot evocant la figura de Venus, la deessa de l'amor (un sentiment que, per cert, a l'epicuri Lucreci va arribar a provocar-li veritable fàstic). I Venus es passa vint minuts penjada de l'aire, visualitzant aquesta convivència entre cos i buit de què parlava un poeta que, com us podeu imaginar després de llegir el que heu llegit, ha sigut considerat sovint com tot un precursor de l'ateisme. Tot, amb la mateixa barreja de dolça amargor que vol transmetre tot l'espectacle, i que també trobem a les paraules del poeta filòsof.

LA NATURA DELLE COSE

Dir. i coreografia: Virgilio Sieni.
Int.: Ramona Caia, Massimiliano Barachini, Jacopo Jenna, Csaba Molnar, Daniele Ninarello. **Data:** 24 i 25/6. **Lloc:** Mercat de Les Flors. Lleida 59. BCN. ☎ 93 426 18 75. € 22 euros. Ⓞ A les 21 h.

teatre

LA GUERRA DELS FILLS DELS JUEUS CONTRA ELS FILLS... // d'Amos Guin, Teatre Grec 17 i 1807

A *La guerra dels fills dels jueus contra els fills de les tenebres*, el reconegut realitzador jueu ens apropa als fets ocorreguts l'any 73 després de Crist a la fortalesa jueva de Massada, on els seus habitants, després d'un llarg setge, van suicidar-se per no caure a les mans dels romans. **Amos Gitai** utilitza aquest cas particular per parlar-nos del dolor, la por i la desesperança que

caracteritzen totes les guerres en general. El muntatge, basat en el text *La guerra dels jueus de Josep Flavi*, és la primera coproducció del Grec amb els festivals d'Atenyú, Atenes i Istanbul en el marc de la xarxa Kadmos, un espai de treball comú que pretén potenciar la col·laboració entre els quatre festivals mediterranis. L'espectacle, una barreja de teatre, música i cinema

DON CARLOS, DE SCHILLER // Teatre Grec, 31/07, 1 i 2/08

Després d'inaugurar la quinzena educativa dels Schillerjages, el festival internacional que la ciutat de Mannheim dedica al poeta alemany, i abans de fer temporada a partir de setembre al CDN de Madrid, el *Don Carlos* de **Casimiro Bieto** tanca el festival Grec amb tres úniques representacions a l'Amfiteatre de Montjuïc. Amb dramaturgia del mexicà Bieto juntament amb **Marc Rosich**, la peça condensa en hora i mitja les quatre hores que duren els cinc actes de l'original, en una versió que ha volgut fer ressonar en el text de **Schiller**, tan romàntic i alemany, tots els ecos que ens poden parlar de l'Espanya

on vivim. Bieto ha contat la difícil tasca d'interpretar el monarca Felip II a un **Carlos Hippolito** en estat de gràcia, que s'enfronta als embats adolescents del seu fill Carlos, interpretat energíicament per **Ruben Ochandiano**, enamorat de la seva reina i madrastra, **Violeta Pérez**. L'espai de l'obra, inspirat en el jardí que Felip II es va fer construir per tenir cura de les seves verdures, és un monumental hivernacle, amb aires de catèdral melancòlica, on el monarca tracta amb cura amorosa una plantació que té com a adob els milers de morts que s'amaguen sota terra i que pesen sobre la consciència del rei. El

pensada en forma de gran oratori, compta amb un repartiment internacional encapçalat per **Jeanne Moreau** i **Jarome Koenig**. L'actriu **Silvia Bel** és l'aprobació catalana al projecte. Així, la història ahirora dramàtica i esperançadora del sacrifici dels habitants de Massada serà explicada a partir de diferents veus narradores, en diferents llengües, entonacions i accents. // *Marc Rosich*

Marqués de Pozo, el puntal filosòfic de l'obra, està interpretat per **Rafa Castañón**, la inquisició està diabolitzada i **Àngels Basas** fa un *tour de force* com a la Princesa d'Éboli. Com en els darrers muntatges del director, la música en directe té un paper fonamental i aquest cop corre a càrrec dels cantants **Josep Ferrer** i **Begoña Alberti**. La proposta porta dos sugegents subtils que s'expliquen per sí sols: d'una banda, *Misa pasodoble surrealista*, i de l'altra banda, *culzes y pesares de una familia española que sueña con realiazs del pasado y misterias del presente*. // *Bru*

teatre

Vogues notícies de Klamn // José Swanes Swastrea, Sva Boyer. Fms 4, 26/07

Primera esposa de la dramaturgia contemporània, fundador de la Sala Beckett ara fa trenta anys, **José Sánchez Sistierra** torna a casa per portar a escena el seu darrer text: *Vogues notícies de Klamn*. Una obra compromesa, corrosiva i que funciona com un relidige. Una història que evoluciona a partir d'una situació equívoca: en un departament de recursos humans es porta a terme una entrevista de feina i ningú no reacciona com seria d'esperar.

Girçles / Pau Miel, Teatre Lluçenç. De 2 a 5/07

Amb *Girçles*, **Pau Miró** tanca la seva trilogia sobre la família. Una trilogia que s'ha desenvolupat amb l'agressivitat i l'instint de supervivència a les grans ciutats com a teló de fons. Un fil argumental que troba el seu inici al conte urbà de *Birfais*, es desenvolupa amb el drama tens i d'atmosfères angustants de *Lleons* i clou amb relatiu optimisme amb *Girçles*, una obra que es centra en la descendència.

Informe sobre un policia volador // M. Serees, Sva Munnira, Fms 4, 12/07

Fa un parell de temporades, en el marc del projecte T6, Carol López va portar a escena al TNC *En defensa dels mosquits albins*, una comèdia agíll i plena de mala llet de **Merche Sarrías**. També dins del T6, però a l'escenari de la Muntaner, **Miguel Casamayor** dirigeix un nou text d'aquesta dramaturga. En aquest cas, un *thriller* antispèctiu al voltant d'una melga forense que investiga la suposada mort accidental de la seva mare.

Èdipo, una trilogia // Serees, Dir. G. Lammour, Teatre Grec. De 23 a 21/07

El dramaturg **Daniel Loyza** fa referència a les tragèdies de **Sòfocles** *Èdip Rei*, *Èdip a Colones* i *Antígona* en un únic text. **Eduardo Mendoza** n'ha fet la traducció i **George Lavandant** el porta a escena al Teatre Grec durant 5 dies. Una constel·lació d'actes cridada a ser un dels plats forts del Grec d'aquest any. Una magna obra al voltant de la identitat i les seves tràgiques conseqüències, rabiosament contemporània per contínuig i forma.

Lei // Dir. Luca De Fusco, Museu Picasso. De 15 a 19/07

Al Museu Picasso es presenten cinc textos escrits per cinc escriptors contemporanis italians: **Carla Menallo**, **Pablo Capriolo**, **Benedetta Chirato**, **Marionna Venezia** i **Maria Luisa Spaziani**. Una proposta del **Teatro Stabile del Veneto** que explica el revés de la moneda de les conquestes de Giacomo Casanova. Una obra que dona veu a algunes de les conquestes del seductor universal i que ja ha exhaurit entrades.

Sogno di una notte di mezza estate // M. Swanes Swastrea, TNC. De 4 a 7/07

Fundat per **Paolo Grassi**, Giorgio Strehler i amb més de seixanta anys d'història, el **Piccolo Teatro di Milano** és una institució no només al seu país. Ara fa un parell d'anys van presentar al TNC *El ventall de Galdoni* i aquesta estiu, també sota la direcció de **Luca Ronconi**, tornen per portar a escena un altre clàssic: *El somni d'una nit d'estiu*, segurament la comè-

LUNA

El próximo director del Real se despide de París con un alarde vanguardista junto al artista Anselm Kiefer

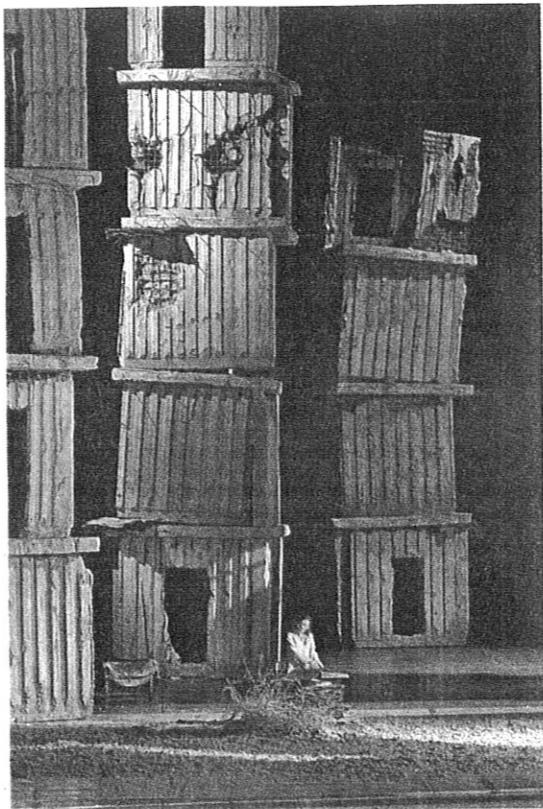
La última pirueta de Mortier

MARICEL CHAVARRIA
París. Enviada especial

No inventamos lo suficiente en la ópera; estamos siempre con la misma rutina, con puestas en escena más o menos provocativas, pero con las mismas piezas", se lamentaba ayer Gerard Mortier ante *La Vanguardia*, en su despacho de la Bastille. El director saliente de la Ópera de París —que se incorporará al Real en enero, tras esos seis meses sabáticos de inmersión lingüística— estrena hoy su última pirueta. El 20 aniversario de la Ópera Bastille le ha servido de excusa para otro sonado trajín de disciplinas artísticas. Porque ya no se trata de invitar a dirigir a coreógrafos o cineastas, algo que resultó escandaloso en su día. Quien estrena pieza propia esta noche, en París, de la mano de Mortier es el pintor alemán Anselm Kiefer.

Se trata de *Am Anfang* (*En el inicio*), un montaje apocalíptico concebido enteramente por Kiefer (escenografía, decorados, vestuario... todo ello como salido de uno de sus devastados paisajes), con música del alemán Jörg Widmann y textos de profetas: Isaías y Jeremías. "Son palabras que llevo oyendo toda mi vida en mi cabeza, son una poderosa poesía", explicaba el pintor ayer, alborozado, vestido de blanco ibicenco, durante un ensayo de la pieza.

Una arquitectura de postguerra, situada en el Creciente Fértil —entre Egipto y Mesopotamia—, y un sinfín de mujeres reconstruyendo pieza a pieza lo aniquilado. Podría tratarse de la actual Palestina. El mito bíblico se proyecta hacia el futuro, la profecía se hace presente. ¿Una ópera? No exactamente: no hay cantantes,

CHARLES DUPRAT/ÓPERA NACIONAL DE PARÍS

La desesperación de Kiefer. Va más allá de la tristeza el paisaje que el pintor alemán recrea en *Am Anfang*

sólo un inquietante recitativo.

El evento debía, en un principio, reducirse a una exposición de sus pinturas en el escenario de la Bastille. Mortier quería celebrar el aniversario del edificio proyectado por Carlos Ott —que se in-

auguró el 14 de julio de 1989 con las celebraciones del bicentenario de la caída de La Bastilla— mostrando al público su enorme escenario de 400 m². "Quería mostrar qué se puede hacer allí, cosa que no lo permite un reper-

"Liceu y Real tenemos que colaborar"

■ Gérard Mortier no llega a tierras castellanas con ánimo de establecer ningún tipo de competencia con el Liceu barcelonés, al que le reconoce una tradición difícil de superar. Al contrario: en esas seis temporadas por las que ha firmado con el teatro de ópera de Madrid, Mortier espera tener oportunidad de abordar piezas conjuntamente con su homólogo en el Liceu, Joan Matabosch.

"Liceu y Real son muy distintos, y también sus públicos. De modo que tenemos cosas muy distintas que hacer. Nos tenemos que invitar de tanto en tanto a las respectivas casas de ópera pero, al mismo tiempo, mantener nuestro propio carácter. Con Matabosch ya he hecho cosas. Es un gran amigo y estoy seguro de que nos complementaremos", afirmó Mortier.

"Lo que me da un poco de miedo —añadió— es ese gran contraste entre las tierras en España. Sé de qué hablo, soy flamenco, y tengo muchos amigos catalanes... La Fura, el arquitecto Bohigas, el escritor Vila-Matas, mire, aquí tengo sus libros... Cada uno tiene su carácter pero finalmente son españoles, y eso es lo que me interesa".

torio regular, pero si un final de temporada", explicó.

Sin embargo, la exposición no era viable por cuestiones de seguridad. Había que pensar otra cosa. Kiefer, que lleva un año con este *work in progress*, se lanzó en busca de un compositor; luego quería instrumentos en el escenario, y más tarde apostaría por la orquesta. Mortier lleva unos seis meses tratando de satisfacerle. El resultado final es un interesante y acaso indigerible experimento: el compositor y clarinetista Jörg Widmann firma una partitura de alto voltaje contemporáneo.

"Las artes están demasiado separadas —apunta Mortier—. Cuando miras las grandes pinturas de

Mortier celebra los 20 años de la Bastille mezclando disciplinas: "Las artes están demasiado separadas"

la Edad Media se introducían con música. También la necesitaba la instalación de Kiefer. Esta pieza obliga a tener un momento de silencio y reflexión. Occidente está en decadencia, hemos fabricado demasiado dinero a partir de dinero, sin producir; tenemos que hallar un nuevo sentido. Hay que parar. No es entretenimiento, pero es importante".

Trascendente se despide Mortier de París, aunque sus primeros contactos en Madrid prometen más alegrías. Su charla con Almodóvar para una eventual colaboración ha sido satisfactoria. "Es más que un cineasta, es un humanista. Tenía que convencerle de que la ópera no es algo pasado de moda, sino un terreno que puede ser de su interés". ●

CRÍTICA DE TEATRO

Carolina y el empleador

Vagas noticias de Klamm

Autor: José Sanchis Sinisterra
Lugar y fecha: Sala Beckett
(5/VII/2009)

JOAN-ANTON BENACH

Klamm es el inaccesible. Klamm es el mandamás todopoderoso. El temible jefe cuyas órdenes son percibidas como inquietantes amenazas. Klamm está inspirado en el misterioso personaje del mismo nombre que aparece en *El castillo* de Kafka. Por consiguiente, las *Vagas noticias de Klamm* son las decisiones que pueden llegar del alejado alto mando de una multinacional, capaces de suscitar la alarma del responsable de recursos humanos de la empresa y su grotesco secretario.

En tiempos de crisis, Sanchis imagina una entrevista de dicho encargado de personal y una aspi-

rante a un puesto de trabajo. ¿Es legítimo reirse del drama que afecta a tantísima buena gente sin trabajo? El autor se lo pregunta a sí mismo y su respuesta está en el inequívoco sentido moral que alcanza una farsa en la que las enormes dificultades que hay que superar para alcanzar un empleo, se contraponen a la práctica expeditiva del despido.

Pese a la denuncia, de tremenda actualidad, de un sistema depredador, a Sanchis no le ha salido una pieza redonda. El 90 o 95 por ciento de la obra está ocupada por una farsa trepidante. El pequeño resto es una invitación al drama que puede derivarse del fracaso en la negociación entre quien aspira a un empleo y su posible empleador. La larga entrevista entre este, el Señor Valverde (Marc García Cote) y Carolina (Marta Poveda), la chica que acude a él, es una disparatada sucesión de réplicas y contraréplicas

más o menos ingeniosas, inscritas en el juego de un más difícil todavía, cada vez más absurdo. Carolina deberá salir airoosamente de unas escenas simuladas que le plantea el auxiliar del Señor Valverde, un tal Gelmírez (Ferran Audi), personaje estrafalario al que su jefe le impide realizar con la bella joven la prueba del cocodrilo, al parecer muy apetecible. De pronto, lo inesperado: llegan de las alturas disposiciones drásticas. Valverde es removido de su cargo, Gelmírez asciende en el escalafón y Carolina no sabe si su petición será atendida.

La farsa se torna súbitamente sombría y la chica, al teléfono, parece suplicarle a su chulo una prórroga. Pero, implacable, el proxeneta no cede y Carolina volverá a la calle. Sanchis sugiere que, detrás de cada prostituta, hoy puede haber una injusticia laboral. Las buenas intenciones no salvan, sin embargo, la hechura descuyotada del texto. Lo mejor, la dirección del propio autor, y el trabajo del trío interpretativo, en especial Marta Poveda. ●

Liceu Ópera Barcelona

Juliol de 2009 dies 9, 10 i 11

Corella Ballet

Castilla y León

Director artístic Àngel Corella

La Bayadère

Música Ludwig Minkus
(arranjaments de John Lanchbery)
Llibret Marius Petipa i Serguei Khudekov

Coreografia Natalia Makarova,

basada en l'obra de Marius Petipa

Repòsició de la coreografia

Susan Jones i Olga Evreinoff

Escenògraf Pier Luigi Samaritani

Vestuari Theoni V. Aldredge

Coordinadora de producció Dina Makaroff

Producció Teatre de Colón (Buenos Aires)

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Director d'orquestra Philip Ellis

VENDA DE LOCALITATS

SERVICIS DE TAQUILLES

LiceuDirecte

TaquillesLiceu

Informació 93 485 99 13 www.liceubarcelona.cat

Entrevista: José Sanchis Sinisterra El dramaturg i fundador de la Sala Beckett torna aquest dijous al teatre de Gràcia amb l'obra 'Vagas noticias de Klamm'

“El contingut ideològic no ha d'esclafar la teatralitat”

Andreu Gomila
BARCELONA

El dramaturg i director valencià José Sanchis Sinisterra estrena aquest dijous dins el Grec i a la Sala Beckett *Vagas noticias de Klamm*, una obra sobre l'atur, amb tres personatges (Marta Poveda, Ferran Audi i Marc Garcia Coté) tancats dins una oficina de recursos humans. Tenim un director de personal que entrevista una aspirant a no sabem ben bé quin càrrec, la noia i un ajudant. Tot és tan grotesc com punyent.

Abans d'entrar en l'obra, què sents tornant a la Beckett justament ara que fa 20 anys que la vas obrir?

M'estimula molt, i me n'alegre molt. Quan Lluís Miquel Climent i jo vam decidir deixar la Beckett, el 1997, se'ns plantejava el problema que no la podíem tancar. Era un suïcidi. No era fàcil trobar una persona que fos capaç de continuar i fer créixer el projecte. Aleshores vam tenir una il·luminació i vam parlar amb el Toni Casares. Finalment va acceptar. Cada vegada que vinc a Barcelona em produeix una gran satisfacció veure que ell ha portat el projecte de la Beckett molt més enllà del que nosaltres havíem fet.

I què penses quan t'assabentes que la Beckett corre el risc de ser clausurada?

No ho accepto. Això no pot passar. Si cal, ens encadenem. Pense que la miopia política no pot arribar a aquest límit de deixar que es tanqui o que tingui una existència precària. Al contrari, haurien de reconèixer aquests vint anys de creixement permanent.

José Sanchis Sinisterra reflexiona sobre l'atur en aquesta nova obra que visitarà la Beckett ■ CRISTINA CALDERER

En aquesta obra que estrenes ara hi ha una referència clara, dins el text, al *Bartleby* que vas fer fa 20 anys. Ha estat inconscient?

Els processos de creació són molt inconscients. I més en el meu cas. No tenia tant l'efemèride al cap com haver de treballar amb aquest equip. Les picades d'ullet ja surten d'una manera involuntària...

El tema central de l'obra és l'atur. I el tractes des del grotesc. ¿Hauria canviat massa l'obra si haguessis assumit un to més greu?

Tinc al·lèrgia a la gravetat, a la transcendència i a la solemnitat.

Perquè pense que és un error, dins el terreny artístic, sucumbir a la temptació de predicar, de sermonejar. Tots ho hem fet. A la meua època brechtiana, jo també feia sermons dramàtics. Però vaig evolucionar.

¿L'esquerra ha afartat la gent, amb tants de sermons?

Quan va començar a entrar en crisi el sistema marxista de l'Est d'Europa, hi va haver una deserció generalitzada, i els discursos teatrals també van defugir el compromís. Va haver-hi una època, a finals dels 80 i primers dels 90, en què predominava la

banalitat i el que jo en dic *històries de parella*. Últimament, per sort, torna a aparèixer un teatre més compromès. No cal renunciar a aquests temes. Jo he continuat escrivint sobre temes polítics. Però sempre intento que el contingut ideològic no esclafi la teatralitat, l'humor. I, sobretot, busco descondicionar el pensament per fer entrar aquest contingut, el terror econòmic i social en què vivim.

¿És possible tractar ara mateix un tema com l'atur des del punt de vista lúdic?

Quan vaig començar els assajos

no tenia clar això d'haver introduït aquesta altra dimensió. Em feia por que l'obra quedés massa lleu. Però crec que el treball fet en els assajos, sense perdre l'humor, la comicitat, ens ha servit per endinsar-nos en la tragèdia. Vull que la gent surti del teatre amb una certa incommoditat. Sempre hi ha el perill de caure en la dimensió còmica, purament, com passa amb una altra obra meua que té un humor també molt *fallero*, *Los figurantes*. Sempre que l'he vista sempre van cap a la comicitat, i la dimensió ideològica queda dissolta. ■

Crítica clàssica

Xavier Cester

Ben tornada a casa

Edita Gruberova

Gran Teatre del Liceu, 21 de juny

On és el límit? Cada actuació d'Edita Gruberova acaba amb el públic embogit, rendit a la veu, el carisma i l'art de la soprano eslovaca. Un recital de *lied* en principi no semblava el marc més propici per a un desbordament emocional, però el programa

oficial va ser prolongat amb quatre propines, acompanyades d'ovacions inacabables i una pluja de paperets que proclamaven, amb raó: "Ben tornada a casa". I sí, hi va haver flors.

Gruberova no és una estranya en el món del *lied*, que aborda amb un estil més directe i menys alambinat que el *belcanto*. La pulcritud extrema del seu

La Medalla d'Or que Gruberova ha rebut del Liceu és més que justificada

Mozart va tenir lògica continuació amb un extens bloc centrat en Schubert que va oferir perles com la delicadesa de *Der Jüngling an der Quelle* i les perfectament negociades ondula-

ons de *Der Fluss*. Al llarg de tota la sessió, Friedrich Haider es va revelar com un acompanyant atent en tot moment a la línia vocal, la qual cosa no vol dir que es limités a ser un mer company, com tampoc ho va ser, tot i un petit accident, el clarinetista Juanjo Mercadal en el *Der Hirt auf dem Felsen* que va tancar la primera part.

Amb els *Vuit cants d'amor op.83* de Dvorák vam entrar en el terreny de la confiança, de la melangia continguda, amb una última cançó que Gruberova va traduir amb un fil de veu màgic. En els *lieder* de Strauss que tancaven el programa hi va haver més irregularitats, compensades amb escriure amb un desimbolt *In goldener Fülle*. Des-

prés va venir el deliri, amb Gruberova obrint la caixa dels trons amb la virtuosística *Villanelle*, de Dell'Acqua, per continuar amb *Linda di Chamounix*, de Donizetti; *Beatrice di Tenda*, de Bellini, i, en irrisorable clau còmica, *Die Fledermaus*, de Johann Strauss. La Medalla d'Or que el Liceu acaba de concedir a Edita Gruberova és més que justificada.

A punt d'estrena

Salomé

Gran Teatre del Liceu

Del 19 de juny al 7 de juliol.

El grans tràilers dels decorats no han descarregat, aquest cop, al moll del Liceu. *Salomé*, l'òpera de Richard Strauss, està coproduïda amb el Teatre Reial La Monnaie De Munt de Brussel·les però s'estrena a Barcelona. Això implica que el Liceu porta la batuta quant a la construcció de l'escenografia. També en la realització del vestuari, del maquillatge i de l'attrezzo. La batuta musical és de Michael Boder. Pels col·lectius, tant artístics com tècnics, el treball té l'al·licient afegit de veure néixer una producció des del començament.

S'aixeca una òpera

Plànols, maquetes i figurins agafen cos mentre els cantants i l'orquestra assagen. Més de la meitat de les cinc setmanes prèvies a l'estrena es treballa a la sala Mestres Cabanes. Aquest espai és al 'terrat' del Liceu. El nom li

Tots porten armes i van vestits com a la pel·lícula 'Reservoir dogs'

ve del conegut escenògraf català que tenia l'estudi a les golfes del teatre vell. El director d'escena, Guy Joosten, busca amb els cantants la gestualitat dels seus personatges. La soprano sueca Nina Stemme és el centre de l'escena. Amb paciència neix, a la Mestres Cabanes, la Salomé que busca l'amor que no coneix i que identifica amb la violència. Tothom porta armes, fins i tot el patge d'Herodides, i els personatges vesteixen com a la

pel·lícula *Reservoir dogs*. El director els demana que juguin amb les ulleres negres, que la mirada no busqui el Baptista. Els cantants es mouen sobre un pla pendent de les mateixes mides que l'escena real del teatre. A terra, línies de color verd i rosa fluorescent marquen els elements escenogràfics. Hi ha un 'mur' de plàstic transparent i peces de fusta. Tot és provisional, fins tot el vestit de la Stemme. A l'escenografia definitiva la casa d'Herodes tampoc no serà un palau convencional, sinó una casa mig en runes d'una zona degradada. Al començament, el luxe de la festa s'intuirà a través del plàstic. La irrupció de l'opulència serà un canvi visual important pels espectadors però també per la protagonista que, finalment, explota. Nina Stemme ha de trobar el seu propi crit: "No puc més!". Veure clar què vol i què ha de fer per obtenir-ho.

Salomé poderosa

"El misteri de l'amor és més gran que el misteri de la mort". Pel director, aquest final resumeix la mentalitat d'aquesta dona-mite. No hi ha, doncs, una Salomé-nena, sinó una Gilda amb guants fins al colze com Rita Hayworth que pren el poder en el moment de la dansa. Guy Joosten es fixa en les pintures de Gustave Moreau, que ja van inspirar Oscar Wilde, l'autor de la peça teatral *Salomé*, i diu: "El personatge és intemporal i Salomé pot ballar el que vulgui, i com vulgui". A l'òpera de Strauss les sopranos no acostumen a ballar la famosa dansa dels set vels. La solució de Joosten té a veure amb la projecció d'una pel·lícula... però vol conservar el misteri. Caldrà esperar a l'estrena, doncs, perquè caigui aquest vuitè vel de la *Salomé* del Liceu. -*Maria Gorgues*

Tots els jueus i nazarens temen el profeta Joan, però Salomé vol posseir-lo.

Vagas noticias de Klamm

Amb l'obra de Sanchis Sinisterra la Beckett comença a celebrar el vintè aniversari.

Sala Beckett

Del 25 de juny al 26 de juliol.

José Sanchis Sinisterra no ha anat mai a cap entrevista de feina (és el que té ser una eminència de pedagog i dramaturg), però sap perfectament el pa que s'hi dona. De material de segona mà, li'n sobra, ha buscat a les pàgines d'economia i feina dels diaris i, per si fos poc, s'ha repassat llibres de sociologia com *El horror económico* i *Una extraña dictadura* de Vivianne Forrester. Perquè no es tracta només de constatar que els processos de selecció són una tortura xinesa, sinó que es tracta de veure com funciona l'engranatge del sistema i cap on ens condueix. Ja us podeu imaginar que no és res de bo: "És un sistema assassí", diu el director. A *Vagas noticias sobre Klamm*, Sanchis Sinisterra ha assegut una jove que busca feina ("la víctima") davant d'un cap de personal ("el cabró de la pel·lícula") que es creu de veritat

barbaritats com: "el paro dignifica el hombre" o "cuando yo contrato a alguien me duele porque le corto el infinito de posibilidades". Al costat hi situa un sospitós secretari, un parent de l'amo de nom kafkià, Klamm, que sembla invisible ("igual com els poders econòmics del sistema, una estranya dictadura que ningú no ha votat però que és a les altures decidint la ruïna o la riquesa de països sencers"). El to lleuger i aquell humor faller que Sanchis diu que li costa reprimir, es va torçant al llarg de l'entrevista de feina i acaba convertint-se en una certa inquietud i, a la fi, en ràbia total al sistema.

Per una vegada, sense que serveixi de precedent, el fundador de la Sala Beckett toca un problema de màxima actualitat. I no és benivolent ni tebi: "Crec que les polítiques de cataplasma no són la solució. El problema anirà creixent, però si això fa petar el sistema... tant de bo!", opina. Vosaltres que sou: utòpics o integrats? -*L.S.*

El quadern gris

Teatre Lliure

Del 25 al 28 de juny.

El quadern gris és el primer 'llibre' que va escriure Josep Pla. Estrena la llibreta de tapes de color gris el dia que fa 21 anys a Palafrugell i l'acaba un any i mig després quan ja és a París com a corresponsal de *La Publicitat*. Allà, hi aboca un seguit d'observacions sobre la seva vida diària, sense ni tan sols posar-hi data, i descriu el seu entorn de manera minuciosa, planera, amb humor. Aquest, però, no és el llibre que hem llegit. "El quadern gris és una mentida. Les notes que ell pren el 1918-19 no tenen absolutament res a veure amb el llibre que publica el 1966. Què fa? L'home es recorda que va escriure unes notes esparses i practica el gènere literari del fals dietari. En realitat, són unes memòries", explica Joan Ollé, director de l'espectacle que el Grec portarà al Lliure. I què ha fet Ollé? Com en els altres muntatges de "teatre de la paraula" en què ha adaptat textos literaris (l'últim, Vicent Andrés Estellés; el proper, Espriu) hi

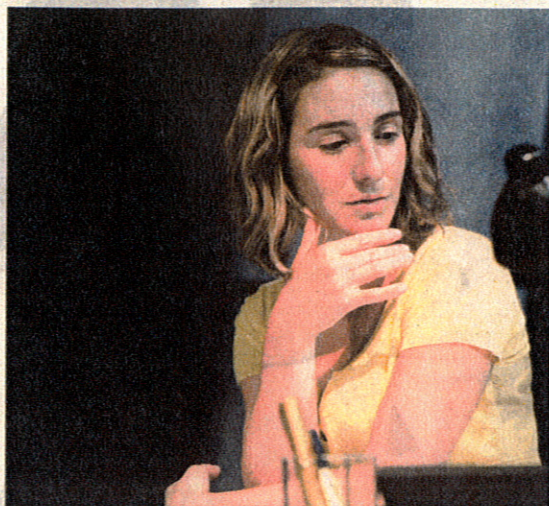

Tres veus gens grises per a un Pla únic.

posa música, alguns objectes i sobretot veus potents (aquí, Joan Anguera, Ivan Benet i Montserrat Carulla). La resta és la paraula de Pla on parla de "poble, família, dones, menjar, literatura, mar, música, pagesia, geografia, Figueres, Barcelona... És la crònica quotidiana passada per la prosa magnífica d'un Pla llavors encara verge". -*L.S.*

LES CRÍTiques DE LA SETMANA

PER RAMON OLIVER

VAGAS NOTICIAS DE KLAMM ★★

El mestre Sinisterra s'ha proposat aquest cop fer-nos riure, tot convertint-nos en espectadors d'una entrevista de feina que és pura disbauxa absurda, i que vol ser també una nova prova de l'absurd i els comportaments kalfians del nostre sistema econòmic. Aquesta vegada, a Sinisterra li ha sortit un text, si voleu, menor, però ben divertit. Fins i tot quan, per assolir la diversió, l'autor utilitza sense gaires manies recursos i sortides característics de l'humor més fàcil. Sinisterra, d'altra banda, dirigeix amb habilitat i agilitat el seu propi text, i treu bon partit dels actors. Tot i que potser allarga una mica massa algunes situacions que acaben rebaixant-ne la gràcia, cau en reiteracions i no acaba de trobar el punt a un tram final en què, per dir-ho d'alguna manera, es visualitzen les conseqüències més dramàtiques de la gresca anterior. Tot i que, això sí, l'última escena protagonitzada per l'entrevistada d'aquesta història resulta un dels moments més brillants de l'obra. **Autor i dir.** José Sancho Sinisterra. **Int.** Marta Poveda, Ferran Audi i Marc García Coté. Fins al 25/7. **Sala Beckett.** Ca l'Alegre de Dalt, 55 bis. ☎ 93 451 57 52. € 16 euros. ☉ De dc. a ds., 22 h, dg, 19h.

LA RUTA BLAVA ★

No és cosa de treure mèrit al laboratori i seriós treball de dramaturgia amb el qual Pablo Ley i Josep Galindo han intentat convertir en teatre el llibre en què Josep Maria de Sagarra explica el seu viatge cap a l'impossible paradís dels mars del Sud, realitzat en plena Guerra Civil. I tampoc, de negar la complexitat d'un projecte que fins i tot ha significat la filmació d'un documental en què Joan de Sagarra repeteix aquell itinerari. Però, lamentablement, tots aquests esforços es tradueixen a l'escenari en un espectacle mancat d'intensitat i en què sovint les imatges projectades resulten molt més atractives que les accions escèniques d'uns actors, en la majoria de casos, ben necessitats d'un altre tipus de direcció. Sap greu veure el sempre excel·lent Manel Dueso creant una caricatura grotesca i histriònica del seu personatge filonazi. O Rosa Galindo actuant ben bé com si encara no hagués sortit de *La Maternitat d'Elna*. Sap greu com es desaprofitem recursos; i amb una mica més d'imaginació i sense tantes coreografies i cançons un pèl innecessàries, l'escapistes viatge en vaixell que ocupa la primera part fins i tot es podria convertir en un retrat decadent de grup social a la deriva tan melangios com el de la felliniana *E la nave va*. I els episodis paradisiacs de la segona part no tindrien l'aire dispers que tant de mal fa al ritme del muntatge. De Josep Maria de Sagarra. **Dramaturgia:** Pablo Ley. **Dir.:** Josep Galindo. **Int.:** Jordi Martínez, Manel Dueso, Rosa Galindo. Fins al 2/8. **Teatre Remea Hospital, 51.** ☎ 93 301 55 04. € De 19 a 26 euros. ☉ De dc. a ds., 21.30h; dg, 18.30h.

MOLTS RECORDS PER A IVANOV ★★★★★

Una petita meravella, la que us trobareu en la intimitat del Círcol Maldà, si aneu a veure aquest espectacle del tot imprescindible amb què Pep Tosar conjuga l'emoció en estat pur (fixeu-vos només en la mirada de Lina Lambert contemplant, a un pas de la mort, la imatge de la seva joventut que li retorna una actriu que la interpreta a ella quan ella interpretava *La gavina*, o en la mirada plorosa del mateix Tosar en la seva escena final, mirades així et fan un nus a la gola) amb la reflexió intel·lectual sobre la mediocritat nostra de cada dia. De Pep Tosar i Albert Tola, a partir de Txékhov. **Dir.:** Pep Tosar. **Cia.** Círcol Maldà. **Int.:** Pep Tosar, Lina Lambert, Blai Llopis, Xavi Frau, Laura Aubert. Fins al 26/7. **Círcol Maldà.** € 20 euros; dj., 15 euros. ☉ De dj. a ds., 21h; dg, 19h.

ESTRENES

DAR PATADAS PARA NO DESAPARECER

Després d'haver estat rebut amb notable entusiasme, el Col·lectiu (en què reconeixereu el rostre de la mateixa parella de creadors que ja ens ho havien fet passar molt quan eren Companyia Amarant disposa a fer-se un autoretrat a temporada Avantage. I, de pass a explicar-nos secrets a cau d'orella amb l'ajut del nostre mòbil, i cor nos a preguntar-nos si no són tots autoretrats (reals o imaginaris) ens fem a la vida una pura màscara de falsa identitat. De Col·lectiu 9 Fins al 2/8. **Versus Teatre.** Casti 179. BCN. ☎ 93 232 31 84. € 1 euros. ☉ De dc. a ds., 21h; dg, 19h.

COSELLA BALLET

Això és un no parar. Fa quatre dies el teníem presentant la seva versió del clàssic *La Boyedere* al Liceu. I, com si no tingués prou d'haver creat tota una companyia de ballet clàssic (amb feina artística i administrativa que comporta fer una cosa així) aquí teniu, estrenant també la seva primera coreografia. La música del sextet de corda de Txaiikovski acompanya aquesta *String Sextet* que es viatja amb la imaginació cap a França. El viatge en el temps, cap, cort dels Tudor el farem en companyia de la música de Britten i la coreografia de Christopher Wheeldon a *W.I.I.* la seva banda, Leonard Bernstein Jerome Robbins ompliran Peralada amb essències de Broadway, gràcies a la llegenda *Fancy Free*. **Cia.** Co Ballet. Castella y León. 30/7. **Aud del Castell de Peralada.** ☎ 972 82 92. € De 30 a 100 euros. ☉ De 20h.

OBRES DE TEATRE

- NO HAS TROBAT RES MILLOR?
- ★ PER PASSAR L'ESTONA
- ★★ T'AGRADARÀ
- ★★★ NO TE LA PERDIS
- ★★★★ OBRA MESTRA

EN CARTELLERA

AVANTIME: ULLS DE BRUIXA I aquests ulls de bruixa amb capacitat per llegir el futur, són els que portaran de bòlit Perot Roca, bandoler català del 1611, reciclat en capità del Rei de Espanya dues dècades després (d'això, alguns en dirien traïció) que protagonitza aquesta història plena d'aventura, erotisme, música i màgia. Text i dir.: Joan Solana. **Cia.** Eironeia Produccions. **Música:** Paco Viciano. **Dir. musical:** David Costa. **Int.:** Aina Calpe, Pep Muñoz, Roser de Castro, Jordi Cumelles. Fins al 2/8. **Teatre Gaudí Barcelona** (TGB). Sant Antoni Maria Claret, 120. BCN. ☎ 93 603 51 52. € 16 euros. ☉ De dj. a ds., 20.30h; dg, 18.30h.

BALLET DE MOSCÚ: EL LAGO DE LOS CISNES La companyia, creada ara fa dues dècades, i hereva de la millor tradició i la millor tècnica dels grans ballets russos, es disposa a

en què un grapat de noies cigne dansen la meravellosa música de Txaiikovski. **Dir.** Artística i adaptació: Timur Fayziev. **Coreografia:** Ivanov, Petipa i Vaganova. Fins al 2/8. **Teatre Tivoli.** Casp, 8. BCN. ☎ 93 412 20 63. € 24-34 euros. ☉ De dc. a dv., 21 h; ds., 19.30 h; dg., 19h.

EL SHOW DE LA LLOLL, 25 ANYS Quina Lloll preferiu? La que va compartir moltes nits de bon teatre amb Josep Maria Flotats? La que triomfava a la tele amb la perruca de Vanessa? La que, darrerament, s'ha convertit en presència habitual als espectacles de Joan Pera? Doncs totes seran presents en aquest muntatge que té alguna cosa de repàs informal i festiu a un quart de segle de trajectòria artística. Fins al 26/7. **La Villarroel.** Villarroel, 87. ☎ 93 451 12 34. € 22-26 euros. ☉ De dt. a dv., 21.30 h; ds., 18.30 i 21.30 h; dg., 18.30 h.

LA RUTA BLAVA ★ De Josep Maria de Sagarra. **Dramaturgia:** Pablo Ley. **Dir.:** Josep Galindo. **Int.:** Jordi Martínez, Manel Dueso, Rosa Galindo. Fins al 2/8. **Teatre Remea Hospital, 51.** ☎ 93 301 55 04. € De 19 a 26 euros. ☉ De dc. a ds., 21.30h; dg, 18.30h. **Vegeu crítica.**

LA VIDA POR DELANTE ★★ Concha Velasco es converteix, de la mà de Josep M. Pou, en Madame Rosa, una vella ex-

antic ofici. **Teatre Goya.** Joaquín Costa, 68. Fins al 7/8. ☎ 93 318 19 84. € Dc i dj., 23 euros; resta de dies, 29 euros. ☉ De dc. a dv., 21h; ds., 18.30 i 22h; dg., 18.30h.

LES DONES I SHAKESPEARE Són quatre personatges femenins sortits de les obres de Shakespeare, i que es presenten amb caràcters ben diferents. Però avui, a totes quatre els tocarà ballar al mateix escenari, gràcies als quatre solos d'aquest muntatge en què la dansa es converteix en el més important (però no l'únic; aquí també hi haurà paraules, cançons i imatges videogràfiques). Una creació de Maria Rovira. **Cia.:** Trànsit Dansa Maria Rovira. **Int.:** Yanelis Brooks, Isabel Tapias, Maria Garriga, Sol Vázquez. Fins al 26/7. **Sala Muntaner.** Muntaner, 4. ☎ 93 451 57 52. € 18 euros. ☉ De dc. a ds., 21h; dg., 18h.

MOLTS RECORDS PER A IVANOV ★★★★★ De Pep Tosar i Albert Tola, a partir de Txékhov. **Dir.:** Pep Tosar. **Cia.** Círcol Maldà. **Int.:** Pep Tosar, Lina Lambert, Blai Llopis, Xavi Frau, Laura Aubert. Fins al 26/7. **Círcol Maldà.** Carrer del Pi, 5, escala dreta, pral. 2a. ☎ 93 304 39 99. € 20 euros; dj., 15 euros. ☉ De dj. a ds., 21h; dg, 19h. **Vegeu crítica.**

OJOS VERDES (MIGUEL DE MOLINA EN MEMORIA) ★★ El rei de la copla Miguel

table muntatge que torna a la cartellera després d'haver-se convertit en una de les més agradables sorpreses de la temporada passada. De Marc Vilavella. **Dir. musical:** Marc Sambola. **Int.:** Marc Vilavella, Gràcia Fernández, Xavi Melero, Manoli Nieto. Fins al 26/7. **Brossa Espal Escènica.** Allada-Vermeil, 13. ☎ 93 310 13 64. € 16 euros; dt., 9 euros. ☉ De dt. a ds., 21h; dg., 19h.

REBUFAPLANETES ★★ Doncs, bufa que bufa, Bou ja fa vint-i-set anys que no se separa d'aquestes bombolles amb què es comporta gairebé com Ferra Adrià amb el menjar. Hi experimenta, les reinventa jugant fins i tot des d'una perspectiva científica amb les seves possibilitats formals i cromàtiques i les condueix cap a terrenys on ningú havia arribat, sense deixar mai de banda l'estètica i l'emoció de l'aigua amb sabó. De i amb Pep Bou. Fins al 25/7. **Teatre Poliorama.** La Rambla, 115. ☎ 93 317 75 99. € De 12 a 23 euros. ☉ De dc. a dj., 20.30h; dv., 21.30h; ds., 18.30 i 21.30h; dg., 18.30h.

STOKÖLM ★★ Fa poc més de mig segle, John Osborne va remoure les arrels més conservadores del teatre britànic de l'època amb *Look Back in Anger*, trens drama intimista protagonitzat per Jimmy Porter, un jove que veu com les il·lusions, els idealis-

cia. Però, tal com ho veuen Marc i el seu col·laborador habitual Migu, mereix, les coses, lamentablement canviat gaire des dels temps d'en que en aquesta versió s'ha trad en Jaume. De John Osborne. **Int.:** Miguel Casamayor i Marc Martínez. 26/7. **Teatre Borràs.** Pl. Urquinaona. ☎ 93 412 15 82. € 22 euros. ☉ De dc. a ds., 21.30h; dg., 19h.

TURANDOT ★★★★★ Gràcies al Lí quin ja té platja. És clar que només nit: la d'aquest divendres 24 de Jul que la magnífica i inacabada òpera de Puccini serà retransmesa en dire del Gran Teatre en una gegantesca lla instal·lada a la platja de Sant Sebastià en una altra d'ubicada als Jardins de Robert). Això sí: no oblidem que l de gust que vingui l'òpera a la fr molt luxosa i molt espectacular pr d'aquesta fantasia xinesa dirigida p Espert, enllac l'ueix millor que al colli Rambla. De Giacomo Puccini. **Dir.:** Giuliano Carelli. **Dir. escènica:** Núria. **Int.:** Maria Guleghina, Marc Betti, Arteta. **Durada:** 3 h. **Data:** 24, 25, 29, 30 i 31/7. **Lloc:** Gran Teatre de la Rambla, 51-59. BCN. ☎ 93 485 82 92. € De 9 a 186.50 euros. ☉ 20h.

Crítiques teatre

Ni figa ni raïm

Francesc Massip

El quadern gris

De Josep Pla. Dir.: Joan Ollé.
Espai Lliure, 25 de juny. Grec'09

En acabar l'espectacle que Joan Ollé s'ha empenyat amb el dietari de Pla, la sensació és: en volem més! El riu literari de l'escriptor empordanès és cabalós, reposat i constant. Ni violenta torrentada ni reguerall episòdic. La massa d'aigua verbal és un inacabable motor de sensacions, un generador d'idees esperejants. I alhora que nodreix i fertilitza al seu pas les amples ribes de la literatura, treu a la superfície el tremp d'una llengua que, sense ell, seria rònega.

Fidel a l'esperit de l'autor, Ollé ha maquinat una escenificació extremament sòbria, al servei absolut de la paraula planiana. Reparteix joc entre tres intèrprets: un fresc Ivan Benet que parla per boca del jove Pla que a 21 anys enceta *El quadern gris* com qui no vol la cosa, aparentment sense gaire interès, però on depura el que serà el seu estil característic, sempre atent a tot el que l'envolta, per insignificant que sembli. El personatge es desdobra amb un tellós, corretgut Joan Anguera que, amb la boina calada, evoca

el Pla madur que reescriu el dietari per publicar-lo. Montserrat Carulla adopta la veu de la mare i d'altres interlocutors vibrants. Tot s'esquitlla fluidament amb el ritme precís. I les pensades del jove Pla llueixen amb sorprenent actualitat: la situació del català, que viu "en la tragèdia permanent" davant la indiferència de la població; l'esclerosi de la universitat que enforteix els febles i corromp els forts; l'excés de noucentisme en el panorama cultural...

La massa d'aigua verbal és un inacabable motor de sensacions

I quin fibló, quin lluc per a la crítica literària! L'Eugeni d'Ors parla en cursiva i escriu com un violinista. Carner té el defecte de la perfecció, Baroja és antifrodissiac i els rovellons a la brasa són com menjar-se l'orella d'una noia amb sabor de pinassa. El recital s'intercala amb fragments de la veu de l'autor entrevistat en espanyol i amb fotografies projectades al fons, rere la gran persiana de llibret que tanca l'espai. Ni figa ni raïm. Per Pla el teatre era una col·locada. Llàstima, perquè el seu verb és magistral.

Sinisterra fa fulletó

Juan Carlos Olivares

Vagas notícies de Klamm

De José Sanchis Sinisterra.
Sala Beckett, 25 de juny. Grec'09.

Riallades per provocar una catarsi crítica. Aquest és l'objectiu que s'ha marcat José Sanchis Sinisterra a *Vagas notícies de Klamm*, la farsa que el porta de nou a la Beckett. Torna a casa amb un text que sobretot és un involuntari manifest sobre el cansament de l'autor. Després d'*El mètode Grönholm*, la perfecta màquina escènica muntada per Jordi Galcerán, s'han d'aportar moltes i noves idees sobre l'angoixa entorn a l'entrevista laboral per conquerir el públic. Si no hi ha idees, almenys s'espera la saviesa d'un indiscutible mestre de dramaturgs. Les picades d'ullet als clàssics contemporanis -a l'escenari es passen els fantasmes de Kafka i Ionesco- són insuficients per mitigar la sensació d'acompanyar una obra que es conforma

amb reelaborar -sense massa brillantor- situacions que s'han vist durant dècades en altres escenaris compromesos amb l'absurd. Una sensació de fatigós *déjà-vu* que desemboca en un final que fa posar vermell per la seva afiliació al tòpic més conservador sobre el destí de les dones i la seva lluita per la dignitat laboral.

Una resolució pròpia d'un fulletó decimonònic, que posa en entredit tot l'esforç per situar l'obra en un context teatral més sofisticat, i en una gènesi teòrica que es nodreix de les reflexions de noms heterodoxos de l'anàlisi econòmica com Viviane Forrester o Richard Sennett. Sota aquella vella llum -aportada per accident per l'autor- es descobreix la superficialitat del joc de paraules que envolta els tres protagonistes, la feblesa de la incògnita que flota sobre la situació, la simplicitat dramàtica dels personatges. Una riallada vella i anticatàrtica, impròpia de Sanchis Sinisterra.

LaCrònicaPop

PopArb (Joan Miquel Oliver). Arbúcies, 26 de juny

MARINA LÓPEZ / ACN

Els reis del pop

Andreu Gomila

Arbúcies

Joan Miquel Oliver, Love of Lesbian, Manel, Mazoni, Oliva Trencada, Delèn, Élena, Joe Crepusculo, Els Nens Eutròfics d'en Pedrals, La Increïble Història de Carles Carolina, Txarly Brown, Two Dead Cats, Angelina i els Moderns, The New Raemon, Ix, Miqui Puig, Nueva Vulcano. Palma, Ciutadella, La Bisbal d'Empordà, Barcelona, València, Cornellà de Llobregat. Això és una part considerable del millor pop que s'està coent a Catalunya. Això és el PopArb, un festival que ha arribat aquest cap de setmana a la cinquena edició amb tot el paper venut per demostrar la salut de ferro de l'escena local, tot i que pel que vam veure divendres encara hi ha classes i estrats en això de la qualitat. Potser perquè van tenir més sort que els altres i no se'ls en va anar la llum a mitja actuació, potser perquè confien en ells, però va quedar clar que en això del pop, en directe, els millors d'aquest país són Love of Lesbian. Mazoni deu ser l'únic que té taules per fer-los ombra.

La nit d'Arbúcies va posar en marxa el motor amb Oliva Trencada, una

banda mallorquina que experimenta amb el folk i que té un disc, *Lluneta del pagès*, gens menyspreable. Són capaçs fins i tot d'actualitzar Maria Antònia Salvà, que ja té mèrit. Tenen, a més, un padrí de luxe, Joan Miquel Oliver, que es va presentar al certamen, del qual n'és un habitual, bé amb Antònia Font bé en solitari, acompanyat d'un dels millors guitarristes del país, Toni Pastor, i el bateria de la seva banda, Pere Debon. El trio va oferir un concert més aviat discret, centrat en *Bombón mallorquí* i *Surfistes en càmera lenta*. més adient per a un auditori, on copsar tots els matisos de la música del galàctic mallorquí, que per a un festival a l'aire lliure. Va excel·lir a *Legó Marcianet de Mart*. Els quinze temes restants van passar desapercebuts, a voltes inaudibles.

Entre el públic hi havia Albert Pla i es veu que ahir va trobar-se amb Oliver per parlar d'un futur projecte conjunt. Bomba? Xoc de trens? Explosió interestel·lar? Els dos talents musicals més expansius del país en un mateix disc? Un concert? Les possibilitats són immenses.

Abans d'Oliver, Angelina i els Moderns, presentats per Phil Musical (Òscar Dalmau). Una proposta *ié-ié*

que no va aconseguir la complicitat indispensable del públic. El mateix els va passar al duet valencià Ix, amb un so proper a Oliva Trencada, que en viu tampoc no acaba de quallar. La sorpresa, tanmateix, va venir de la mà del rapsode Josep Pedrals i els seus Nens Eutròfics. Amb la versió de *Love is in the air*, titulada *L'amor és un peix*, van aconseguir posar en solfa l'audiència. Pedrals va posar de manifest la brutal modernitat de Palau i Fabre i després de sentir *La cançó més banal* un es pregunta com és possible que cap banda de pop no s'hagi atrevit amb l'Alquimista.

Tot territori té un rei, monàrquic o republicà, i el de divendres va ser Santi Balmes i els seus Love of Lesbian. Damunt l'escenari van demostrar que 1999, l'últim àlbum, és el que els calia per esclatar d'una vegada. Van acabar de tocar passades les quatre de la matinada i la gent en volia més. Amb la resta de grups, hi va haver més fredor -seria el clima?- que altra cosa, però amb els barcelonins les ganes de gaudir de la música van guanyar. Van tocar gairebé íntegrament el seu sisè CD. Van triomfar. Si Arbúcies és el regne del pop, Love of Lesbian en són els reis. ■

Dues exposicions pels 75 anys del MNAC

Redacció
BARCELONA

El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) prepara, amb motiu del seu 75è aniversari, dues exposicions que reforcen la lectura de les seves col·leccions permanents, des del Romànic fins a les avantguardes del segle XX.

La mostra *Convidats d'honor. Exposició commemorativa del 75è aniversari del Museu Nacional d'Art de Catalunya* reunirà unes 80 obres del patrimoni artístic català o fortament vinculat a Catalunya, disperses pel món. Jaume Huguet, Bernat Martorell, Damià Forment, Marià Fortuny, Ramon

Casas, Santiago Rusiñol, Joan Miró, Salvador Dalí i Picasso seran alguns dels convidats d'honor d'aquesta exposició, que reunirà pintura, escultura i també obra gràfica.

Coincidint amb aquesta exposició, el MNAC també presentarà *La princesa sàvia. Les pintures de Santa Caterina de la Seu*

d'Urgell, una mostra que complementa i reforça el discurs de l'exposició *Convidats d'honor*, en reunir el conjunt complet de frescos que decoraven la capella dedicada a aquesta santa a la catedral de la Seu d'Urgell i que actualment estan dispersos entre el Museu Episcopal de Vic, institució coorganitzadora d'aquesta exposició, la Fundació Abeg de Berna i el mateix museu.

Aquestes dues exposicions s'inauguraran els primers dies de desembre i marcaran l'inici de la celebració, al llarg del 2010, del 75è aniversari de la creació del MNAC. ■

Crítica

Vagas noticias de Klamm

Un tratado sobre la alienación, la burocracia y la frustración del individuo al enfrentarse al sistema, bien escrito y dirigido y mejor interpretado

Borges decía que una de las mayores virtudes del escritor Franz Kafka era la invención de situaciones desagradables, en las cuales el argumento y el ambiente son lo esencial, por encima de las evoluciones de la fábula o de la penetración psicológica. ¿Y todo ello para qué? Pues para hablarnos, desde los rincones más tenebrosos de la metáfora, del lado demoníaco del hombre y de la sociedad.

Inspirándose en Kafka y en una de sus novelas más representativas, *'El castillo'*, José Sanchis Sinisterra ha creado *'Vagas noticias de Klamm'*, un tratado sobre la alienación, la burocracia y la frustración, aparentemente interminable, del individuo a la hora de enfrentarse al sistema, aquí representado por una ciclópea empresa multinacional. Carolina (Marta Poveda) es una joven que intenta infructuosamente obtener un empleo en la titánica compañía, un empleo que ni siquiera el responsable de Recursos Humanos, un tal Sr. Valverde (Marc García Coté), sabe cuál va a ser.

Sinisterra fustiga sin piedad la irracionalidad del neocapitalismo, un sistema que, habiendo sido implantado por hombres, no tiene nada de humano, a través de esa empresa/castillo donde el absurdo y la arbitrariedad

Foto: Ferran Mateo

rantes. La entrevista "de trabajo" de Carolina tiene mucho de creíble, de verídica, a pesar de su tono bufo, que poco a poco se convierte en trágico, en terrorífico, acercándonos a una rea-

Sanchis Sinisterra se ha inspirado en Kafka para crear esta obra

lidad que el individuo no puede controlar, una realidad dominada por el Sr. Klamm, el omnipotente amo de la multinacional. Pero, ¿existe Klamm? Más allá de los estremecidos comentarios de sus subordinados, de las

de la oficina, es alguien al que jamás vemos ni oímos.

'Vagas noticias de Klamm' es una notable propuesta teatral, bien escrita y dirigida y mejor interpretada por Poveda, García Coté y un hilarante Ferran Audi —en el papel de un estrafalario secretario/a—, en la que Sinisterra consigue la catarsis del público ante tan monstruosa (y familiar) situación, con algo tan efectivo como la sonrisa.

Fecha: Hasta el 26 de julio. **Lugar:** Sala Beckett (Alegre de Dalt 55). **Horario:** De miércoles a sábado, a las 21 h. Domingo a las 19 h. **Precio:** 16 €. Consul-